

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 30 Ἰανουαρίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 9

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

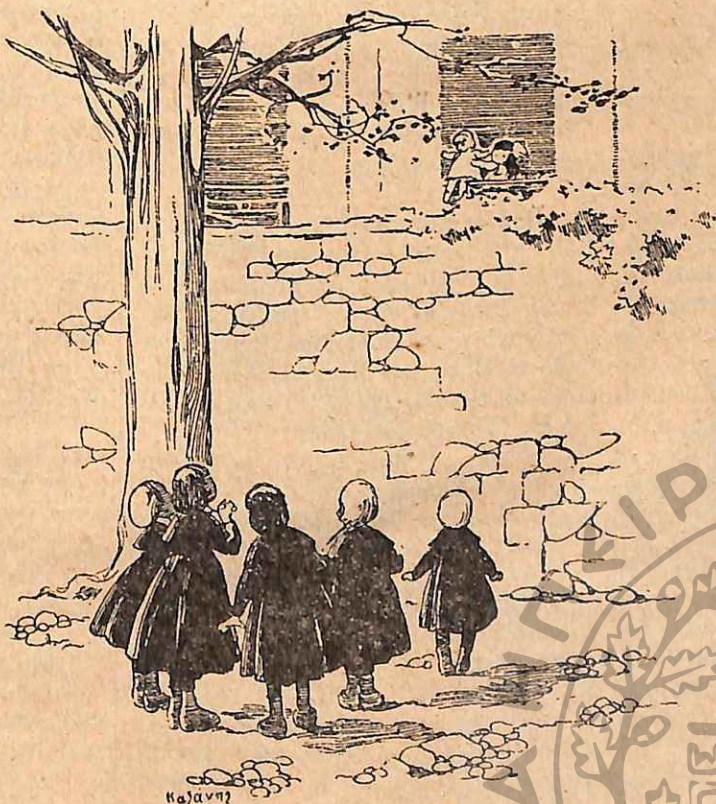
— Ἡ ἐξαδέλφη μου μοῦ γράφει ὅτι
βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση. Ἡ στε-
νή της φίλη, Λαίδη Σθενσενχάμ,
τὴν ἐπιφόρτισε νὰ τῆς βρῇ μιὰ δι-
δασκάλισσα γιὰ τὴ μικρὴ της ἀνε-
ψιά. Ἡ καϊμένη ἡ ἐξαδέλ-
φη μου προσπαθεῖ νὰ βρῇ
τὸ κατάλληλο πρόσωπο
καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν
βοηθήσω. Ἀκριβῶς ἡμέρα
ἐπρόκειτο νὰ σοῦ μιλήσω
γι' αὐτό. Σὺ ποὺ εἶσαι λίγο
ἀγγλῖδα θὰ ξέρης καλύτε-
ρα, ποιά ταιριάζει στοὺς
Σθενσενχάμ, ἀπὸ μένα ποὺ
δὲν τοὺς γνωρίζω καθό-
λου. Σὺ κάποτε εἶχες γνω-
ριμιές μ' ἕνα Σθενσενχάμ.

— Ὅχι, ὁ λόρδος Σθεν-
σενχάμ δὲν εἶχε οὔτε παι-
διά, οὔτε οἰκογένεια, δὲν
εἶναι αὐτὸς ποὺ γνωρίζω,
ἴσως νὰ εἶναι κανένας συγ-
γενής του. Ἄς μὴν ξανα-
μιλήσουμε ὅμως γιὰ τὰ πε-
ρασμένα, εἶπε σταθερὰ ἡ
ἀδελφή Ἰωσηφίνα· ἐσεῖς
βέβαια τὰ ξέρετε ὅλα καὶ
δὲν τὸ κάνω γιὰ νὰ σὰς
κρύψω τίποτα, ἀλλὰ προ-
τιμῶ νὰ μὴ μιῶ ποτέ!

— Ἄς μὴ ξαναμιλήσου-
με λοιπὸν ποτέ, ἀφοῦ σὰς
κάνει κόπο, εἶπε ἡ δούκισ-
σα, ἐξάλλου δὲν γνωρίζε-
τε καὶ τὴν οἰκογένεια ποὺ
σὰς μίλησα. Ἡρθὰ γιὰ νὰ σὰς συμ-
βουλευθῶ γιὰ κάτι. Τὴν ὥρα τῆς λι-
τανείας εἶδα μιὰ μικρούλα ποὺ μ' ἐν-
θουσίασε. Ὡς δεκατεσσάρων χρονῶν,
ψηλὴ, ξανθούλα, μ' εὐγενικὸν παρου-
σιαστικόν, ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται.

— Ξέρετε πῶς λέγεται;

— Ὅχι.
— Ἐδίθ ντὲ Φερλάκ.
— Πῶς, κι' ἐσεῖς τὸ ξέρετε καὶ
δὲν εἶπατε τίποτα, ἀδελφή μου;
— Ὅχι δὲν εἶπα λέξι.
— Εἴσαχτε μιὰ ἡρωῖδα!

καϊάνη

«Στέκουν ὥρες ὁλόκληρες, θαυμάζοντας μιὰ πελώρια
κούκλα...» (Σελ. 78, στ. γ')

— Ὅχι, δὲν εἶμαι ἡρωῖδα, τὸ καθή-
κον μου κάνω.

— Καὶ πῶς βρίσκεται ἐδῶ, πῶς
φορεῖ τὸ κοστούμι τῶν ὀρφανῶν;

— Οἱ γονεῖς της πέθαναν... ἡ
περιουσία χάθηκε... ψιθύρισε μὲ
κόπο ἡ καλόγρια.

— Πέθαναν; κι' οἱ δύο; καὶ τῶ-
ρα τί θὰ γίνη;

— Δὲν ξέρω, ἐδῶ πάντως δὲν μπο-
ρεῖ νὰ μείνῃ, μὰ καὶ ποῦ θὰ πάῃ;

— Ἡ θέση ποὺ σὰς εἶπα, θὰ ἦταν
ἰδανικὴ γιὰ τὴ φτωχὴ μικρούλα. Θὰ
κάνω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν
πάρουν.

— Αὐτὸ θὰ τὸ θέλαμε ὅλοι. Ξέρε-
τε πόσο καιρὸ ζητᾶμε μιὰ τέτοια θέ-
ση; μὰ στάθηκε ἀδύνατο

νὰ βροῦμε. Καλύτερα λοι-
πὸν νὰ πάῃ σὲ μιὰ γνω-
στή σας οἰκογένεια, παρὰ
σὲ ξένους. Μιλήστε μου λί-
γο ἂν θέλετε, τί εἶδους ἄν-
θρωποι εἶναι;

— Ἡ λαίδη Σθενσενχάμ
εἶναι ἡ καλύτερη κι' εὐ-
γενέστερη γυναίκα ποὺ
μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κα-
νεῖς. Τῆς ἔτυχε ἕνα φοβε-
ρὸ δυστύχημα, ἔχασε σὲ
τρεῖς ἡμέρες μέσα ἀπὸ δι-
φθερίτιδα, τὴν κορούλα της.
Ὁ λόρδος Σθενσενχάμ εἶ-
ναι ἐξαιρετικὰ πλούσιος,
καλὸς καὶ μανιώδης στὴ
συλλογὴ κομψοτεχνημά-
των.

— Καὶ τὴ δεσποινίδα-
συνοδὸς, γιὰ ποῖον τὴ θέ-
λουν.

— Γιὰ τὴ μικρὴ λαίδη
Ἰσαβέλλα—Μπέλλα, χαϊ-
δευτικὰ—μιὰ μικρὴ ἄρρω-
στη ἀνεψιά τους.

— Ἀρρώστη; ὅχι φθι-
σικὴ ἐλπίζω;...

— Κάθε ἄλλο. Ἐχει
μιὰ περίεργη ἀρρώστεια

τῶν νεύρων, κι' ἐνῶ εἶναι καλὰ, πέ-
φτει, χωρὶς λόγο, σὲ μιὰ ἀφάνταστη
μελαγχολία.

— Περίεργη ἀρρώστεια ἀλήθεια.

— Ἡ δεσποινὶς-συνοδὸς θὰ πρέπη
νὰ τὴ διασκεδάξῃ.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΩ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Ο μπαμπάς ήτανε, θυμάμαι, ένας πολύ καλός μπαμπάς πάντα. Μου έλεγε ή μαμά, πώς μωρό ακόμα που ήμουνα, μ' έπαιρνε στην αγκαλιά του και με νανούριζε. Τραγουδούσε μάλιστα:

τάγκα-ρίγκα ριγκατό, τάγκα ριγκατό, κι' ύστερα τὸ ἴδιο πάλι, μὰ σὲ χαμηλότερο τόνο:

τάγκα-ρίγκα ριγκατό, τάγκα ριγκατό. Κι' ή μαμά, ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, τοῦ κρατοῦσε τὸ ἴσο:

λάλα-λάλα λαλαλό, τριάλα τραλαρό, τριάλα-τριάλα τραλαρό, τριάλα τριάλαρό!

Αὐτὰ ὅλα, τώρα ποὺ τὰκούω ἀπ' τὴ μαμά, μὲ κάνουν νὰ ξεκαρδίζωμαι στὰ γέλια. Σὰν ήμουνα μωρὸ δμως, δὲ γινόταν τὸ ἴδιο, φαίνεται. Η μαμά μὲ βεδαιώνει πὼς τότε, ἀντὶ νὰ γελῶ, ἔσκουζα, καὶ μάλιστα καθὼς ἔσκουζα, χτυποῦσα πόδια καὶ χέρια. Κάποτε δὲν ήσύχασα, παρὰ μόνον ὅταν ἔδωσα μιὰ στὰ γυαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τοῦ τὰ ἔρριξα χάμω. Εὐτυχῶς ὅμως ἔπεσαν στὸ χαλὶ καὶ δὲν ἔσπασαν. Εἶδ' ἄλλως δὲ θὰ τίς γλύτωνα.

— «Α, μὰ τί κακὸ παιδί εἶσαι σὺ! Ἐλεγε θυμωμένος ὁ μπαμπάς, καὶ μ' ἔδωσε στὴ μαμά νὰ κἀνὴ ἐκεῖνη πιὰ μαζὶ μου καλὰ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θύμωσε ὁ μπαμπάς μαζὶ μου. Κι' ἀργότερα ἐθύμωσε μαζὶ μου κι' ἄλλες φορές, πράμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γίνετα, ἀπὸ πολὺ καλὸς, καὶ πολὺ κακὸς μπαμπάς. Ἀλλὰ ὅλοι τέτοιοι εἶναι: ἅμα τὰ παιδιὰ τους κάνουν ἀταξίες, ἀγριεύουν. Ὡστόσο, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τίς ἄλλες φορές ποὺ θύμωσε μαζὶ μου, δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ.

Ὁ δρόμος μας, λίγο πιὸ μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι μας, γίνεται ἀνηφορικὸς. Καὶ παραπέρα κόβεται, γιατί ὀρθώνεται ἕνας λόφος μπροστὰ του. Αὐτὸς ὁ λόφος δὲν ἔχει κορφή. Ἐκεῖ ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι ἡ κορφή του, ἔχει δυὸ πεζούλια. Ἀλλὰ ἅμα ἀνεβῇ κανεὶς ὡς ἐκεῖ, βλέπει ἀπὸ κάτω του μιὰ πελώρια γούβα, καὶ στὴ μέση της, τὸ χειμῶνα, μιὰ λίμνη.

Σ' αὐτὴ τὴ λίμνη πολὺ ἤθελα νὰ πάω κοντὰ, μὰ, μὰ-δυὸ φορές ποὺ ἀνέβηκα μαζὶ μὲ τὸ Μίμη καὶ τὸ Μανώλη ὡς τὰ πεζούλια, αὐτοί, μ' ὅλα τὰ παρακάλια ποὺ τοὺς ἔκανα, μὲ κρατοῦσαν πάντα σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι καὶ μοῦ ἔλεγαν πὼς, ἀν' μ' ἐπὶ γαίαναν κοντὰ στὴ λίμνη, θὰ μ' ἔτρωγαν οἱ βατράχοι... Πράμα ποὺ μόλις τὸ ἀκουα χλωμίνα, κι' ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, πὼς ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, τὸ καλὸ

τερο ἀπ' ὅλα ἦταν νὰ τὴ βλέπω ἀπὸ μακριὰ...

Ἀλλὰ σὲ λίγον καιρὸ οὔτε ἀπὸ μακριὰ μποροῦσα νὰ τὴ βλέπω. Ὁ Μίμη εἶχε φτειάξει ἕναν ὠραῖο χαρταετό, μιὰ πελώρια «σαῖτα», μὲ μιὰ μακριὰ φουντωτὴ οὐρά, ποὺ μοῦ ἔλεγε νὰ τὴν κρατῶ γιὰ νὰ μὴ σέρνεταὶ χάμω. Γιὰ νὰ τὴν ἀμολήσῃ ὅμως, ὅπως ἔλεγε, ἔπρεπε ν' ἀνεβούμε στὸ «βουνό». Ἀνεβήκαμε λοιπόν. Αὐτὸς πῆγαινε μπροστὰ, ἐγὼ ἀπὸ πίσω του. Ἀξαφνὰ σταμάτησε:

— «Ἐλα δὴ, μοῦ φωνάζει.

Τρέχω κοντὰ, καὶ μοῦ λέει: — «Ἄσε τὴν οὐρά καὶ κράτα τὴ σαῖτα. Καὶ μὴν κουνῇθης.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Κράτησα ἐγὼ τὴ σαῖτα, κι' αὐτὸς, ἐνῶ ξετύλιγε τὴν καλούμπα του καὶ μὲ κοιτάζε, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει πρὸς τὰ πεζούλια μὲ βήματα ποὺ ἔκανε πρὸς τὰ πίσω του. Ἐτσι δὲς ἔδλεπε ποὺ τραβάει. Ἐγὼ πάλι δὲν ἐκοίταζα ποὺ τραβάει, ἀλλὰ καμάρωνα τὴ σαῖτα. Κι' ἤρθε ἡ στιγμή νὰ γίνῃ κατὶ μοιραῖο. Ὁ Μίμη, ποὺ ἀνέβαινε στὰ τυφλά, ἔφτασε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ. Καί, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται πὼς πίσω του ἀνοίγεται τὸ ρέμμα, κάνει πίσω τὸ ἀριστερὸ του πόδι νὰ πατήσῃ γιὰ ν' ἀνεβῇ ἀκόμα πιὸ ψηλά: Τὸ πόδι του ὅμως μένει μετέωρο, χάνει τὴν ἰσορροπία, ταλαντεύεται καί...

— «Ἰίίίί...

Βγάξω μιὰ φωνὴ ἐγὼ, καὶ κἀνω νὰ μπῆξω τὰ κλάμματα. Ἡ σαῖτα εἶχε ξεφύγει μὲ ὀρμὴ ἀπ' τὰ χέρια μου, ἔπεσε σὲ κατὶ κοτράνια καὶ κατὰ ξεσχίστηκε. Σηκώνω τὰ μάτια νὰ δῶ τὸ Μίμη, καὶ Μίμη δὲ βλέπω: κάμψοι ὦρα ἔμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὑστερα κατάλαβα.

— Μίμη! Μίμη! Ἀχ, καλέ μου Μίμη! Ἐπεςες;

Καὶ τρέχω ὡς τὰ πεζούλια νὰ δῶ ποὺ ἔπεσε. Βλέπω τότε τὸ Μίμη ξερὸ κάτω, τὸν πῆρα γιὰ σκοτωμένο καὶ κατεβαίνω τρεχάτος — πῆγα νὰ κουτροβαλήσω κιόλα, — τὸ βουνό, κλαίγοντας:

— «Ἰίίίί...

Ἡ γειτονιὰ ἀναστατώθηκε. Ὁ φούρναρης, ὁ παραγιὸς τοῦ μπακάλη, ἡ κυρὰ-Χρυσούλα, ἡ ἐγγονή της ἡ Δέσποινα, ἔρχονται ὅλοι γύρω μου, μὲ χτυποῦν στὸν ὦμο, σκύδουν καὶ μὲ ρωτοῦν:

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς ἔτσι, παιδί μου;

— «Ἰίίίί...

— Λέγε...

— «Ὁ... ὁ Μί... ὁ Μίμης... ἔ... ἔπεσε... ἀπὸ... ἀπὸ τὸ βουνό... καί... καί...

— Καί...;

— Καί... καί... Ἰίίίί... καὶ σκοτώθηκε!

— Καὶ σκοτώθηκε; Χριστὲ καὶ Παναγί!;

Συναγερμός. Ἡ μαμά ἄκουσε τὴ φασαρία καὶ βγαίνει στὸ παράθυρο. Τῆς λένε πὼς ὁ Μίμης ἔπεσε ἀπὸ τὸ βουνό, ξεφωνίζει, καὶ τὴ βλέπουν νὰ κιτρινίζει καὶ νὰ σαλεύῃ τὰ χέρια τῆς ψηλά. Ντούπ! ἀκούγεται σὲ λίγο ἕνας κρότος. Ἡ μαμά εἶχε λιποθυμήσει.

Σὲ λίγο φάνηκε ὁ φούρναρης μὲ τὸν παραγιὸ τοῦ μπακάλη στὰ πεζούλια. Κρατοῦσαν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὤμους κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τὰ πόδια τὸ Μίμη, καὶ κατέβαιναν τὸ «βουνό» μὲ προσοχή. Τὸν πῆγαν στὸ φαρμακεῖο. Ἐκεῖ τὸν συνεφέρανε. Εὐτυχῶς εἶχε πέσει στὰ μαλακά, πᾶνω σὲ χορτάρι. Καὶ δὲν ἔπαθε τίποτα σοβαρό. Μόνον ἔπρεπε ὡς τὸ βράδυ νὰ μὴ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Κι' ὁ μπαμπάς ποὺ ἔμαθε αὐτὰ τὰ πράγματα σὰ γύρισε ἀπ' τὸ γραφεῖο του, εἶπε, ταραχμένος:

— Εἶδατε τί πῆγε νὰ πάθῃ ὁ Μίμης; Λοιπόν, σὰς τὸ λέω καὶ νὰ ξέρετε: στὸ «βουνό» δὲ θὰ ξαναπατήσῃ κανένας σας, ποτέ! Ἀλλοίμονο ἀν' μάθω πὼς ἐπῆγε κεῖ-πάνω δὲ ξέρω ποιὸς! Τὸ μπαστοῦνι μου βλέπετε; Ἐ!...

Λίγες μέρες ἔπειτα, ἔπαιζα στὸ πεζοδρόμι μας βώλους μ' ἕνα γειτονόπουλο, λίγο μεγαλύτερό μου. Κι' ἡ μουνά τυχερός, γιατί τοῦ κέρδισα ὅλους τοὺς βώλους. Ἀμα ἐκεῖνός ἔμεινε χωρὶς βώλους, μοῦ λέει:

— Τώρα τί θὰ παίξουμε; Παῖμ στὸ «βουνό», νὰ δοῦμε καὶ τὴ λίμνη.

— Στὸ «βουνό»; Μὰ ὁ μπαμπάς μου δὲ μ' ἀφίνει!

— Κουτὸς ποὺ εἶσαι! Ὁ μπαμπάς σου εἶναι σπίτι σας τώρα;

— Ὁχι, στὴ δουλειά του.

— Λοιπόν, πὼς θὰ σὲ δῇ; Ἐλὸ πάμε!

— Κι' οἱ... κι' οἱ βάτραχοι;

Ἐκανα νὰ τὸν ρωτήσω «δὲ θὰ φάνε;» Μὰ κατάλαβα πὼς θὰ μὲ κ' ῥόδιευε, θὰ μ' ἔλεγε «φοβητιστάρη» καὶ τῶστριψα ἄλλου:

— ... Δὲ θὰ μᾶς δαγκώσουν;

— Κουτέ! Δαγκώνουν τὰ παιδιὰ οἱ βάτραχοι; σάμπως θὰ τοὺς κἀνω με κακὸ; Ὁ θὰ τοὺς βλέπουμε μόνον.

Ἐπερίστηκα καὶ τὸν ἀκολούθησα. Γιὰ νὰ κατεβῶ ὡς τὴ λίμνη ὅμως τσοῦλησα στὸ βράχο κι' ἔτσι ἔγδα κάμποσο τὰ χέρια μου καὶ τὰ γόνατά ποὺ ὕστερα μ' ἔτσουζαν. Ἀς εἶνα. Γιὰ νὰ βρεθῇ κανεὶς κοντὰ στὴ λίμνη, δὲν πείραζε νὰ τὸν ἀγκυλώσει

κι' οἱ τσουκνίδες ἀκόμα, ποὺ σ' αὐτὲς τίς μεριὲς φύτρωναν ἀφθονες. Ἐκεῖνοι οἱ βάτραχοι πόσο μ' ἔκαναν νὰ γελῶ! Ἐνας, ἦταν ξαπλωμένος σ' ἕνα μεγάλο βότσαλο. Ἐδλεπα ἔτσι πόσο μεγάλη κοιλιά εἶχε καὶ τὸν ἔκανα γούστο. Ἀξαφνὰ, μιὰ πετριά ποὺ τοῦρριξε ὁ φίλος μου, — μ' ὅλο ποὺ ἔλεγε πρὶν πὼς δὲ θὰ τοὺς ἔκανε κακὸ, — τὸν ἔκανε νὰ πηδήξῃ καὶ νὰ βουτήξῃ στὰ νερὰ μὲ τέτοια τρομάρα, ποὺ ἐγὼ πῆγα νὰ πνιγῶ ἀπ' τὰ πολλὰ γέλια ποὺ ἔκανα! Μὰ τί ἄστεϊο ποὺ ἦταν! Πόσο ἀδέξια μοῦ φαινόταν πὼς κολυμπαίει! Οὐ. οὐ. οὐ...

Ἐτσι ὅμως πέρασε ἡ ὥρα. Γύρισε ὁ μπαμπάς σπίτι ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ δὲν μὲ βρήκε. Ρώτησε ποὺ εἶμαι, καὶ τοῦ εἶπαν πὼς δὲν ἤξεραν. Βγαίνει τότε καὶ γυρίζει στὴ γειτονιά νὰ μὲ βρῇ. Ὅπου κι' ἀν' πῆγαινε ὅμως, τοῦ ἔλεγαν πὼς δὲ μὲ εἶδαν.

— Τί ἔγινε λοιπόν; Ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε;

Ὁ μπαμπάς ὁ καϊμένος ἔδρωνε ἀπ' τὴν ἀγωνία του. Ἀξαφνὰ, καθὼς γύριζε ἀπελπισμένος στὸ σπίτι, στρέφει τὰ μάτια του στὸ «βουνό» καὶ μὲ βλέπει νὰ κατεβαίνω μαζὶ μὲ τὸν ἄλλο. Ἐ. δὲ χρειάζεται νὰ προχωρήσω. Φτάνει ποὺ σὰς εἶπα στὴν ἀρχή, πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ ποὺ τὸν ἔκανα νὰ θυμώσῃ μαζὶ μου, δὲ θὰ τὴν ξεχάσω ποτέ. Τὰ καϊμένα τὰ χεράκια μου, τσαδὰ τότε, ἦταν τρυφεροῦλια, βλέπετε, καὶ τὸ μπαστοῦνι τοῦ σκληρό, σὰν ἀπὸ σίδερο... Αὐτὸ ἦταν ἡ βέργα του.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΪΤΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

Πρώτη φορὰ σὲ ξένα μέρη τὸν φέρνει τῆς ζωῆς τ' ἀγέρι. Νὰ πῇ δεκάχρονο παιδάκι. Τῆς Πολιτείας τὸ φαρμάκι. Μέσα στὴν κἀμαρα τὴν ἀδεια, Πὼς σὰς ζητᾷ τῆς μάννας χάδια!... Πάνω στὸ κρῖν τὸ προσκεφάλι. Πὼς τρέμει τὸ μικρὸ κεφάλι!... Σκιές, φαντάσματα ἔχει στείλει. Τὸ φῶς ποὺ καίει ἀπ' τὸ καντήλι. Κι' ὅλο πετιέται ἀπὸ τὸν πόνο. Κι' ἀπὸ τὸν τρόμο ποῦναι μόνον. Σὲ μιὰ λεπτὴ πνοή τ' ἀνέμου, Στείλει τοῦ ἕνα ἀγγελὸ σου, Θεέ μου, Ν' ἀνοίξῃ τὰ λευκὰ φτερά του, Ἀπάνω ἀπὸ τὰ βλέφαρά του. Κι' ὡς τὴν αὐγούλα ἐκεῖ νὰ μείνῃ. Σταλλάζοντάς του τὴ Γαλήνη, Δείχνοντας, φωτεινὴν ἀχτίδα, Μέσ' στὰ ὄνειρά του τὴν Πατρίδα...

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Καθὼς ἔτρεχε γιὰ νὰ μὲ φτάσῃ — ἀλλὰ ποῦ! — ἡ ὀχιά-γούνα σκόνταψε σὰ στραβὴ σ' ἕνα μεγάλο τέντζερον, μὲ νερό, ποὺ μιὰ χωριάτισσα, ἡ κυρὰ-Μόρφω, τὸν εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἀπὸξω ἀπ' τὴν αὐλή της.

«Τ' εἶν' αὐτό; θὰ εἶπε μὲ τὸ νοῦ της ἡ ὀχιά-γούνα. Ἀ, νερό!... Πὼς διψῶ!... Ἀς πιῶ λιγάκι...»

Ἀπὸ τὴ δίψα της λοιπόν, ἔχασε τὴν κακία της, μ' ἄφησε νὰ τῆς φύγῃ κι' ἔχωσε τὴ μούρη της στὸν τέντζερον γιὰ νὰ πιῇ. Φαίνεται ὅμως πὼς τὸ νερὸ ἦταν χαμηλὰ καί, γιὰ νὰ τὸ φτάσῃ, ἡ ὀχιά μπῆκε μέσα ὅλη.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, γύρισε ἡ κυρὰ-Μόρφω καί, χωρὶς νὰ κοιτάξῃ μέσα στὸν τέντζερον, τὸν βούλωσε μὲ τὸ καπάκι τοῦ ποῦ ἦταν ἐκεῖ — χάμω καὶ τὸν πῆρε μέσα.

Ἀνύποπτη πὼς εἶχε κου-

βαλήσει στὸ σπίτι της μιὰν ὀχιά, ἔβαλε ἀμέσως τὸν τέν-

τζερον στὴ φωτιά, γιὰ νὰ βράσῃ τὸ νερὸ καὶ νὰ κἀνῃ

τὴ χορτόσουπά της. Ἐπει-

τα βγήκε ἀπ' τὴν κουζίνα,

γιὰ νὰ κἀνῃ ἄλλες δουλειές.

Σὲ λίγο, νὰ κι' ὁ ἄντρας της, ὁ κύρ-Λάμπρος, ποὺ γύριζε σιγὰ-σιγὰ στὸ σπίτι, διαβάζοντας μιὰν ἐφημερίδα.

Μπῆκε πρῶτα στὴν κουζίνα, νὰ ἰδῇ τί τοῦ μαγεῖρεψε ἡ γυναίκα του, γιατί ὁ ἄνθρωπος πεινοῦσε.

Ἐκεῖ ἦταν κι' ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ κι' ὁ σκύλος.

Πλησιάζει τὸν τέντζερον ὁ κύρ-Λάμπρος, τὸν ξεβουλώνει καί... βγά-

ζει τίς φωνές. Ἐνα μαλλιαρὸ φίδι, φοβερὸ καὶ τρομερὸ, πετάχτηκε ἀπὸ κεῖ — μέσα σφυρίζοντας.

Ἦταν ἡ γούνα-ὀχιά, ποὺ ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὸ ξεβούλωμα τοῦ τέν-

τζερον, γιὰ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ νερὸ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ παραζεσταίνεται... Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί ἔγινε τότε μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν κουζίνα καὶ σ' ὅλο τὸ σπίτι!

Ὁ κύρ-Λάμπρος, ἡ γάτα, ὁ σκύλος, τῶρα στὰ πόδια σὰν τρελοὶ, φωνάζοντας, νιαουρίζοντας, γαυγίζοντας. Κι' ὅταν ἔτρεξε κι' ἡ κυρὰ-Μόρφω, φοβισμένη καὶ ρώτησε:

— Καλέ, τί ἔγινε; τί στάθηκε;

Ὁ ἄντρας της ἔξαλλος τῆς φώναξε:

— Ἐνα θεριό, ἕνα τέρας, ἕνα μαλλιαρὸ φίδι, ἦταν μέσα στὸν τέντζερον ποὺ ἔβραζε!... Μόλις τὸν ἀνοίξα, πετάχτηκε!... Ὁργὴ Θεοῦ!... Φύγετε, κρυφτε!... Ὁ θὰ μᾶς φάῃ!...

Ἡ κυρὰ-Μόρφω ὅμως ἦταν γενναία γυναίκα. Κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ της: «Τί θὰ πῇ φίδι μαλλιαρό; Ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ μου. Ὁ ἄντρας μου θάκανε λάθος...»

Κι' ἀντὶ νὰ φύγῃ κι' αὐτὴ, νὰ κρυφτεῖ, μπῆκε στὴν κουζίνα. Λοιπόν

δεν είδε τίποτα! Γιατί στο μεταξύ, η δικά είχε βγει απ' τον τέντζερη, είχε βγει κι απ' τη γούνα και... τόξε σκάσει.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΝΤΕΜΗΣ

Ο μικρούλης ο Ντέμης γεννήθηκε μέσα στο βροχερό κι' όμιχλώδες Λονδίνο. Σάν όλους τους ανθρώπους, χαιρέτησε τη ζωή μ' ένα λυγμό. Και δεν είδε ούτε το ευτυχισμένο χαμόγελο της μαμμιάς, ούτε το καμάρι και τη συγκίνηση του πατέρα, ούτε την τρελλή λαχτάρα της θείας.

Μεγάλωσε σάν το λουλούδι, ξένοιαστος κι' ευτυχισμένος σάν ανήλιο τόπο. Κι' αγαπούσε πολλά πρόσωπα: Τη μαμμιά, το μπαμπά και τη θεία, που τον ελάτρευαν: τον παππού και τη γιαγιά, που ζούσαν στη μακρινή πατρίδα τους, τις θείες, τους θείους και τα ξαδέλφια, που δεν γνώριζε. Τα παιχνίδια και τα λουλούδια, μάλιστα περισσότερο σάν τον ακριβοθώρητο «μίστερ Σάν». Μά ο κύρ-«Ηλιος», σ' αυτό το μέρος ήταν σπάνιος και το καλοκαίρι ακόμη. Κι' όταν ο μικρούλης έβλεπε τις χλωμές αχτίδες να φωτίζουν θαμπά τη γη, τραβούσε τη μαμμιά και τη θεία από το φόρεμα.

— Μαμμιά, Σείτα. Ο «μίστερ Σάν». Κι' ως πού να κατεβούν, ο μίστερ Σάν είχε κρυφτεί πίσω από σύννεφα πυκνά. Κι' ο μικρός κατσούφιαζε. Η θεία τον έπερνε στην άγκαλιά της και του μιλούσε απαλά και γλυκά για τ' όρατο νησί της, το φωτεινό. Το μιλούσε για το λουλουδόσπαρτο τόπο της, για τους ωραίους καρπούς του, το μυρωμένο μαστίχι του. Και πότε για το πατρικό τους...

— Θα δής, Ντέμη, το σπίτι το μεγάλο κι' όρατο που κεί γεννήθηκε ο μπαμπάς σου. Και το δικό μας, που να σ' τον ίδιο δρόμο, τον πεντακάθαρο, που μυρώνουν και σκεπάζουν με

την προστατευτική σκιά τους, οι άκακίες. Στο πάνω πάτωμα, είναι τα δωμάτια των μεγάλων. Εκεί κοιμόταν κι' η μαμμιά σου. Μά μες, θά κοιμόμαστε κάτω, στο δικό μου δωμάτιο. Και πρωτ-πρωτ, θά πεταγώμαστε σ' τον κήπο. Ο ήλιος θά'χει βγή και θά χαϊδέυη απαλά τα λουλούδια. Λουλούδια, πλήθος τριαντάφυλλα λευκά και ρόδινα, πορφυρά και κίτρινα. Γαρύφαλλα και ποικιλόχρωμες βιόλες, βελουδένια και πανσέδες, κίτρινοι ούκνιθοι και ζουμπούλια άμέτρητα, μενεξέδες δειλοί και μυρωμένοι κρίνοι, περήφανες βιόλες και λαμπερά χρυσάνθεμα, κι' άλλα πολλά... Κι' είναι ήλιος πολύς, θερμός, ζωογόνος ακόμα και το χειμώνα. Κι' είναι η ψυχή μας ζεστή σάν κι' εκείνον και πλημμυρισμένη από συμπόνοια κι' αγάπη...

Η θεία λέει. Έχει ξεχάσει το μολυβένιο ούρανό του Λονδίνου. Μπροστά της βρίσκεται το θείο έγραμα του αγαπημένου τόπου, κι' η αγάπη της για κείνον, η ακοίμητη, την κάνει να βρίσκει λόγια καινούργια. Κι' ο μικρούλης δεν καταλαβαίνει. Μά τ' άρέσει ν' ακούη τη θερμή φωνή να μουρμουρίζει γλυκά στ' αυτιά του. Ένα πράγμα μόνο θυμάται: Πώς υπάρχει κάπου ήλιος πολύς. Και ρωτά, όταν η θεία σιωπάει.

— Αλήθεια μαμμιά; Ο μίστερ Σάν ζε φεύγει από το σπίτι της για γιάς; Νά πάμε να κασίωμε κεί;

Κι' η μαμμιά φιλά τ' αγοράκι της. Ναι, έχει επιθυμήσει τον τόπο της. Μά για κείνην, ήλιος και ζωή και χαρά είναι τ' αγαπημένα ματάκια του Ντέμη. Αυτά της σβύναν τη λαχτάρα της πατρίδας.

Μά τώρα, έδω και λίγον καιρό, άνάγγειλαν στο Ντέμη μιá είδηση άναπάντερη. Ο γιατρός θά του χαρίσει μιá αδελφούλα, για νά παίξουν μαζί.

— Αλήθεια μαμμιά; Σά πετάξω πιá τα παιχνίδια;

— Όχι. Ντέμη μου. Θά τ'άχης νά παίξετε με τη «μπέμπη σίσταρ».

— Όχι! Σά της τ'άζώσω. Μά μόνο τα παλιά.

Και σάν νοικοκύρης άρχισε νά συμμαζεύη όλα τα παλιά κι' όλα τ' άχρηστα. Είχε ξεχάσει μιá μέρα σ' τον κήπο το βελουδένιο του σκυλάκι. Κι' εκείνο χάλασε. Ο Ντέμης δεν τ'όπταξε σάν άλλοτε. Τό πήγε και τ'όκλεισε στο άρμάρι.

— Είναι για τη μπέμπη σίσταρ, δήλωσε σοβαρά.

Σε λίγο κλείστηκε στο ίδιο έρμάρι ο σιδηροδρομικός, που του χάλασε ο ένας τροχός, και το αυτοκινητάκι που ξεθώριασε, κι' ο καραγκιόζης που στραβολαίμασε, κι' όλα τ' άχρηστα και τα παλιά. Σε λίγο ακολούθησαν κι' οι κάλτσες που τρύπησαν και τα κοστούμια που μίκραιναν.

— Μά η αδελφούλα θά φορή φορεματάκια με κορδέλλες και νταντέλες, είπε η θεία.

— Όσι! Θά φοράη και τα δικά μου. Αφού τα χαρίζω εγώ;

Έφθασε το μεγάλο γεγονός. Μά στο Ντέμη έφερε ένα σωρό απογοητεύσεις. Πρωτα-πρωτα, όντόκτορ Σέρμαν, τους έφερε έναν αδελφούλη, ένα μπέμπη-μπράδερ, άσχημο και γελοίο. Τόν είδε ο Ντέμης, σάν γλύστρησε κρυφά στην κάμαρα της μαμμιάς. Όταν αυτός πήγε κοντά νά τον χαϊδέψη, στο άλλοκοτο, κόκκινο πρόσωπο, έμπηξε μιá στριγγιά φωνή. Άκουσε η νέρσα, πήρε τον παρείσαντο από το χέρι και τον έβγαλε από το δωμάτιο. Πρίν βγει πρόφθασε κι' είδε τη μαμμιά που καθόταν χλωμή κι' ακίνητη στο κρεβάτι. Σίγουρα ήταν άρρωστη. Και για όλ' αυτά, έφταιγε ο γιατρός, που αντί νά τους φέρη την ωραία αδελφούλα που περίμεναν, τους κουβάλησε αυτό το στρίγγλιο παιδί, που έκαμε τη μαμμιά ν' άρρωστήση.

Α! τί θλιβερό είχε γίνει τώρα η ζωή του! Ο μπαμπάς έλειπε, κι' η μαμμιά ήταν ακόμα στο κρεβάτι, η θεία ήταν πολύ άπασχολημένη κι' η νέρσα κακιά και γκρινιάρη. Όλο τον μάλωνε και δεν τόν άφινε καθόλου νά μιλάη Έλληνικά. Τόν μάλωνε έπίσης γιατί έπέμενε νά λέη η μπέμπη-σίσταρ, αφού ήξερε πώς ήταν άγρόρι το νεογέννητο.

Μόνο σάν πέρασαν οι μέρες κι' η

μαμμιά σηκώθηκε, ο Ντέμης ένοιωσε άνακούφιση. Γιατί σε λίγο έφυγε κι' η άσχημη νέρσα, κι' έμεινε η θεία του ή καλή κι' αγαπημένη. Τόν έπερνε τώρα κάθε βράδυ νά κοιμάται μαζί της. Δεν ήξερε πώς νά εκφράση την ευχαρίστησή του.

— Είσαι η δεύτερη μαμμιά, έλεγε και ξανάλεγε.

Κι' ο αδελφούλης— άχ! τό πήρε άπόφαση—δεν ήταν πιá τό άσχημίστο πλασματάκι που είχε δει. Μεγάλωνε όλένα, και γινόταν χαριτωμένο αγοράκι: τί διασκεδαστικό που τόν έδρισκε ο Ντέμης. Τίποτα δεν καταλάβαινε.

— Η μαμμιά σε σηκώνει; μπέμπη, ρωτούσε.

Ο μικρός τόν κοίταζε έκστατικός. Κι' άπλωνε τα χεράκια του μπροστά πιάνοντας το κενό.

— Φώναξε: Σείτα, σάν έμένα, ξανάλεγε.

Κι' ο μικρούλης πάλι τόν κοίταζε άμήχανα. Και σε λίγο άρχισε νά μουρμουρίζει άναρθρους φθόγγους.

— Δεν καταλαβαίνει τίποτα. Πάμε σείτα, έλεγε ο Ντέμης κι' άπομκρυνόταν μ' αξιοπρέπεια.

Μά μιá μέρα, γυρνώντας από το πάρκο, όπου είχε κίμει τόν καθημερινό του περίπαιτο, είδε το μπέμπη σ' τον κήπο, θρονιασμένο στ' άμαξάκι του. Θύμωσε.

— Γιατί τό πήρε; Έγώ του έζωσα τόσα παιχνίδια. Γιατί πήρε τ' άμαξάκι; Δεν τού τό έζωσα αυτό!

Κι' άρχισε νά κλαίη άπαρηγόρητα. Μά η θεία τόν πήρε στην άγκαλιά της κι' άρχισε νά του μιλά στωικά. Κι' όταν αυτός έπαψε τ' κλάματα, τόν ανέβασε στο σκλόνι και τόν κάθισε σ' τον καναπέ σάν νά ήταν μεγάλος.

— Άκουσε, Ντέμη μου. Δεν τόν αγαπάς τόν αδελφούλη;

— Ναι. Μά...

— Γιατί σου πήρε τ' άμαξάκι; Γι' αυτό θυμώσες;

— Αφού τού έζωσα τόσα πράγματα;

— Τού έδωσες όλα τα παλιά σου που δεν ήθελες πιá. Κι' αυτός αν ήξερε νά μιλά σάν έμένα, που είσαι μεγάλος, δε θά ήθελε αυτά τα χαλασμένα παιχνίδια. Τ' άμαξάκι μόνο τού χρειάζεται, γιατί αγαπά κι' εκείνος τόν ήλιο σάν τόν Ντέμη, και δεν είναι μεγάλος και δυνατός σάν τόν Ντέμη νά τρέξη στο πάρκο. Δεν τόν λυπάσαι το μικρό αδελφούλη, Ντέμη; Δες πόσα πράγματα τού λείπουν. Δόντια δεν έχει, νά τρέξη δε μπορεί, ούτε νά μιλήση.

Ο Ντέμης χαμογελά και δείχνει

τά κατάλευκα δοντάκια του. Κατεβαίνει από τόν καναπέ και τρέχει στο σκλόνι δοκιμάζοντας τ' άδυνατά του πόδια. Και ψιθυρίζει ένα τραγουδάκι όπου έλληνικές κι' άγγλικές λέξεις μπερδεύονται άνάκατα. Νοιώθει την ύπεροχή του. Και ξαφνικά, όϊκτος πλημμυρίζει τη μικρή άσχημίστη ψυχούλα του για τό μικρό αδελφούλη, που τού λείπουν τόσα πράγματα.

Κατεβαίνει σ' τον κήπο και βρίσκει τόν αδελφούλη στ' άμαξάκι και τη μαμμιά λυπημένη ακόμα από την προηγούμενη σκηνή.

— Μπέμπη-μπράδερ, λέει, σου χαρίζω τ' άμαξάκι. Κι' ε, τι άλλο δικό μου σέλεις. Και θά σ' αγαπώ πολύ, γιατί πάντα θά είσαι μικρός κι' εγώ πιό μεγάλος.

Η μαμμιά χαμογελά ευτυχισμένη. Σφίγγει στην άγκαλιά της τό μεγάλο της αγοράκι, σκύβει, φιλά και τό μικρό. Νοιώθει τόση χαρά, γιατί αισθάνεται πώς τ' παιδάκια της θάναι άγαπημένα πάντα. Κι' η εὐτυχία της, θάναι άσάλευτη.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝ ΔΕΝ ΕΤΡΩΓΕ Η ΕΥΑ ΤΟ ΜΗΛΟ...

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Λοιπόν, μαμμιά; — Λοιπόν, Λουλούκα μου, ο Θεούλης τότε θύμωσε πάρα πολύ, και φώναξε τόν άγγελό του. — «Νά τούς διώξης γρήγορα απ' τόν Παράδεισο, τούς κακούς ανθρώπους που δεν άκουσαν τη διάτα μου!» και...

— Και τούς έδιωξαν, μαμμιά, ε, τούς έδιωξαν;

— Τους έδιωξαν, βέβαια, και τούς έρριξαν στη γη, κι' από τότε ποτέ πιá δε γύρισαν σ' τον όμορφο Παράδεισο με τ' λογής-λογής λουλούδια, ζώα και πουλιά...

— Μαμμιά, κι' αν έτρωγε η Εύα τό μήλο και δεν έδινε και σ' τόν Άδάμ, θά μένανε ακόμα σ' τον Παράδεισο;

— Βέβαια, θά μένανε σ' τον Παράδεισο. Κι' όλοι έμεις οι άλλοι άνθρωποι θά καθόμαστε σ' αυτόν τόν όμορφο κήπο...

— Άς στο καλό, μαμμιά, φούρκα που την έχω εγώ αυτή τη παλιο-Εύα! Για τό χατήρι της νά χάσουμε τόν Παράδεισο, ε;... Μά δεν τό χωνεύω, νά!...

Η μαμμιά χαμογέλασε αγαθά και κοίταξε με γλυκά τό κοριτσάκι της. Η Λουλούκα τώρα δε μιλούσε. Είχε σκαρφάλλει στο πικάβριο, και με τεντωμένα διάπλατα τ' μάτια κοιτούσε τόν κήπο τους.

Η μαμμιά έπλεκε. Η Λουλούκα

κεντούσε... Ξαφνικά η μικρούλα στράφηκε δολόκληρη με μιá άστραπή έξυπνάδας σ' τα παιχνιδιάρικα γαλάζια μάτια της.

— Μαμμιά, σάν τη μηλίτσα που ναι κεί στη γωνιά, ήταν κι' η μηλιά τού Παράδεισου, ε, μαμμιά;... Έ; τέτοια, ίδια κι' άπαράλλαχτη;...

— Βέβαια, τέτοια, μόνο πούταν πιό φουντωτή, πιό πράσινη, τό πολύ πολύ πιό μεγάλη.

— Και τό μήλο τί λογιώ ήταν, μαμμιά, της Καλλιφορνίας;

Η μαμμιά ξεκαρδίστηκε σ' τα γέλια. Μά η Λουλούκα έγινε έξω φρενών. Δεν έπιτρέπει σε κανένα η μικρούλα νά γελά μαζί της, τώρα που έχει γίνει πιá πέντε χρονώ δεσποινίς.

— Γιατί γελάς, μαμμιά; σε ρωτώ αν ήταν απ' αυτά τ'α μεγάλα κόκκινα μήλα που παίρνει ο μπαμπάς απ' τη Λαϊκή Αγορά, η ήτανε σάν τ'α μήλα που κάνη η μηλίτσα μας, τ'α μικρούλια και κίτρινούτσικα. Έ; Είναι τίποτα άστείο αυτό και σε πιάνουν τ'α γέλια; Ά, δε μπορώ, θά θυμώσω, νά!

Και φάπ!... χτυπάει τό ποδαράκι της η Λουλούκα σ' τό πάτωμα φουρκισμένη.

— Ά, Λουλούκα, νομίζω πώς ο Θεούλης σήμερα θά σε γράψη στο μαύρο τό βιβλίο.

Σ' αυτή την άπειλή της μαμμιάς η Λουλούκα ήσυχάζει. Ά, όλα κι' όλα, για ούδένα λόγο δε θέλει νά τη γράψη ο Θεούλης στο μαύρο του βιβλίο. Έρεί πολύ καλά πώς αυτό δεν είναι καθόλου ευχάριστο πράγμα. Της τόχει πει η μαμμιά καθαρά. Ο Θεούλης έχει δυό πολύ-πολύ μεγάλα και χοντρά βιβλία, τοόσα...

Τόνα μαύρο, (καρμπογιά, πίσσα!) τ'άλλο κατκόκκινο... (παπαρούνα!) Στο μαύρο βιβλίο γράφει όλες τις άταξίες και τις κακές πράξεις.

— Τι θά πη «κακές πράξεις», μαμμιά; είχε ρωτήσει η Λουλούκα.

— Κακή πράξη θά πη... νά! όταν τραβήξης τό αυτί της ψιφίνας, αυτό είναι μιá κακή πράξη. Γράφει λοιπόν ο Θεούλης τις άταξίες στο μαύρο τό βιβλίο. Και στο κόκκινο γράφει για όλα τ'α καλά πράγματα που κάνουν τ'α παιδάκια, για τις φρονιμάδες τους και λοιπά.

Αλήθεια, προχθές η Λουλούκα είχε μιá δραχμή κι' ήθελε νά πάρη μιá κουλούρα, μά είδε απ' τό μπαλκόνι ένα ζητιάνο τυφλό και τού την έδωσε. Μπορούσε ο Θεούλης νά μη γράψη αυτή την «καλή πράξη» της Λουλούκας στο κόκκινο βιβλίο του;

Κοντεύουν μεσάνυχτα. Όλοι στο

σπίτι κοιμούνται, ακόμα κι' η χοντρή Μαριώ, που πολλές φορές ξενυχτάει στην κουζίνα, σιγυρίζοντας με φούρια. Όλοι. Ακόμα κι' ο Φοίβος, ο άσπρος γάτος της Αγκύρας. Όλοι. Κι' ο Λώτ, ο χοντρός σκύλος της Λουλούκας, δεμένος με μιὰ χοντρή αλυσίδα, λαγοκοιμάται έξω απ' το σπίτι του. Είναι αλήθεια πως ο Λώτ, όταν ακούει κανένα θόρυβο, χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια του, τεντώνει τις αυτάρες του και σιγοκοιμάει την ούρά του, σ' νά λήγῃ.

— Προσοχή! Έδω είμαι, εγώ! Μή βλέπετε που κοιμάμαι... ακούω.

Λοιπόν, δλοι, δλοι κοιμούνται στο σπίτι. Όλοι, εκτός απ' τη Λουλούκα.

Στη μικρή της ρύζ καμαρούλα, με τούς τριανταφυλλένιους μπερντέδες, που τώρα στο φως του καντηλιού έχουν πάρει ένα άκαθόριστο, φευγαλέο χρώμα, ξαγρυπνάει η Λουλούκα με τα μάτια καλά τεντωμένα, γιὰ νά διώξει τή νύστα που της βαραίνει τόσο πολύ τα βλέφαρα.

Είναι πρηνή των Φώτων σήμερα. Κι' η χοντρή Μαριώ τη βεβαίωσε με όρκο (μὰ την άγια μέρα που ξημερώνει, σου λέω) πως τή νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, θ' ανοίξουν οι ούρα-νοί, κι' ο Θεούλης, δσες προσευχές του πουνε κείνη την ώρα, θά τις ακούση. Ξαγρυπνάει λοιπόν η Λουλούκα στο κρεβάτι της, σφίγγοντας κάτω απ' τις κουδέρτες ένα στρογγυλό πραγματάκι (νάσαι τόπι άραγε; ποιός ξέρει...) Ξαγρυπνάει και προσέχει ν' ακούση το μεγάλο ρολόι της τραπεζάριας νά χτυπήσει δώδεκα «ντάν, ντάν!»

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Θάλασσά μαθημένη νά μιλάς στο νοῦ και στην καρδιά με τόση άφύλεια, προχθές, παραμονή Πρωτομαγιάς, τί μούλεγες μέσ' τα πολλά σου γέλια;

— «Τώρα που πάει η βαρυχειμωνιά και δέ με δέρνει πιά η άνεμοζάλη, νάσαι και συ μ' όνειράτα παλιά στο ίδιο, στο παλιό μου τ' άκρογιάλι!

Και στίς καινούργιας Άνοιξης το φως, τὰ γέλια, τὰ τραγούδια, τὰ παιχνίδια, πετιέται πάλι ο πόθος σου ο κουφός... Μά νάχη τάχα τὰ φτερά τὰ ίδια;

Ίδια πάντα, μονάχα εγώ γελώ στίς άνοιξης τόν ήλιο· το φεγγάρι, οι τρικυμίες, τιάγερ το θολό δέν άφισαν ποτέ σε μένα άχνάρι.

Σε μένα πάνω ο χρόνος που κυλά τύψεις και καύμους δέ φέρνει... «Θά μούλεγες κι' άλλα πολλά, πολλά Μόν' έννοιωσες το κλάμα νά με πέρνει...

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Σας παρακαλώ, κύριε κόμη, απλλάξτε με απ' αυτό το δίλημα που με βασανίζει: θά σ'ας χρωστούσα βαθεία ευγνωμοσύνη. Δέν μου φεύγει από το νοῦ μου ότι έλεγε δηλ την ώρα μόνος του πως δέν είναι ο πρίγκιπας, κι' έτσι...

— Σωπάτε, Μυλόρδε, αυτό είναι εσχάτη προδοσία. Δέν γνωρίζετε την διαταγή του βασιλιά; Σκεφθήτε ότι μόνο με τὸ νά κάθουμαι νά σ'ας ακούω, γίνομαι κι' εγώ συνένοχος του έγκλήματός σας.

Ο λόρδος Σάντ Τζών έχλώμιασε:

— Έχετε δίκιο, είπε, έσφαλα. Μή με προδώσετε. Δεχθήτε νά μου κά-νετε αυτή τη χάρη κι' εγώ δέν θά ξαναμιλήσω πιά γι' αυτό το ζήτημα ούτε θά τὸ ξανασκεφθῶ. Μή φανήτε αυστηρός μαζί μου γιατί είμαι χα-μένος.

— Άς είναι. Άν δέ κάνετε πιά τέτοιου είδους συζητήσεις μπροστά σε μένα ή σε άλλους, θά θεωρήσω αυτά τὰ λόγια σ'άν νά μὴν ειπώθη-καν ποτέ. Μά έτσι κι' αλλιώς δέν υπάρχει λόγος νά βασανίζετε το μυαλό σας με καμμιὰ άμφιβολία: είναι ο γιός της άδελφής μου και ή φωνή του, και το πρόσωπό του, και ή στάση του, μου είναι γνωστά από την στιγμή που γεννήθηκε: ή τρέλλα συνειθίζει νά φέρνει τέτοιες αλλοιώ-σεις σ'άν αυτές που παρατηρήσατε και ακόμη χειρότερες μάλιστα. Ου-μηθήτε το γέρο βαρῶνο Μάρλεϋ που μέσ' στην τρέλλα του εξέχασε ποιός ήτανε και επέμενε νά υποστηρίξη πως ήταν ο γιός της Μαρίας Μαγ-δαληνής και πως το κεφάλι του ή-ταν καμωμένο από Ίσπανικό γυαλί: γι' αυτό δέν άφινε κανέναν νά τὸν άγγίξη, γιατί φοβόταν μήπως του τὸ σπάσουν. Ήσυχάστε, άγαπητέ μυλόρ-δε, είναι ο πραγματικός πρίγκιπας— αυτό το ξέρω καλά—και σε λίγο θά γίνη ο βασιλιάς σας. Θά είναι καλύτερο γιὰ σ'α να έχετε αυτό το πράγ-μα υπ' όψει σας και καλύτερα νά σκέπτεσθε αυτό... παρὰ εκείνα που μου είπατε πρίν.

Ο λόρδος Σάντ Τζών εξακολού-θησε νά δικαιολογείται προσπαθών-τας όσο καλύτερα μπορούσε νά μπα-λώσει την γκάφα του. Τὸν διεβεβαίω-νε ότι είχε τώρα απόλυτη πεποίθηση πως ο πρίγκιπας ήταν άληθινός και την πεποίθησή του αυτή δέν θά μπο-ρούσε τίποτα νά την κλονίση εις το

μέλλον. Σε λίγο ο λόρδος Χέρτφορντ του επέτρεψε ν' αποσυρθῇ, κι' έμεινε μόνος του στο δωμάτιο γιὰ νά φυλάξῃ τὸν κηδεμονευόμενό του. Καθώς κά-θονταν μονάχος του, βυθίστηκε σε βα-θειές σκέψεις. «Όσο περισσότερο δ-μως σκεφτόταν, τόσο πιά άξεδιάλυτο του φαίνόταν τὸ μυστήριο. Στο τέ-λος σκηνώθηκε απ' την θέση του κι' άρχισε νά κάνη βόλτες στο δωμάτιο.

— Άνοήσιες, είπε, πρέπει νά εί-ναι ο πρίγκιπας. Θά πιστέψῃ ποτέ κανείς σε δολόκληρη την χώρα, ότι μπορεί νά υπάρξῃ μιὰ τέτοια κατα-πληκτική όμοιότης μεταξύ δύο παι-διών νά δῶται ούτε καν συγγενεύουν μεταξύ τους; Και άν ακόμη παρα-δεχθῇ κανείς ότι αυτή ή όμοιότης υπάρχει, θά μπορούσε ποτέ νά πα-ρουσιασθῇ μιὰ τόσο παράδοξη συν-τυχία, ώστε τὰ δύο παιδιά ν' άλλα-χθουν το ένα μετά το άλλο; Όχι, αυτή ή ιδέα είναι παράλογη, τελείως παράλογη.

Σκέφθηκε μιὰ στιγμή κι' ύστερα εξακολούθησε:

— Άν ήταν κανένας άπατεών κι' έλεγε πως είναι ο πρίγκιπας, αυτό το πράγμα το καταλαβαίνω γιατί εί-ναι φυσικό. Μά υπήρξε ποτέ κανένας άπατεών στὸν κόσμο, που ο βασι-λιάς, δολόκληρη ή Αδλή, καθέννας που τὸν βλέπει, νά τὸν δναμάξη πρίγκι-πα, κι' εκείνος νά επιμένῃ ότι δέν είναι; Όχι! Μά τὸν Άγιο Σουθίν, όχι! Είναι ο άληθινός πρίγκιπας, αλλά είναι τρελλός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τὸ βασιλικό τραπέζι.

Όστερα από μιὰ ώρα άνάπαυσῃ ο δούξ υποτάχθηκε άγόγγυστα στη μοῖρα του, και άφησε νά τὸν έτοι-μάσουν γιὰ τὸ βασιλικό τραπέζι. Τὸν έντυσαν έξ ίσου πλούσια όπως και το πρωί, όλα όμως τὰ ρούχα που του φόρεσαν ήσαν καινούργια, από τὸν κολλαριστό γιακά ως τις κάλτσες. Όστερα τὸν ώδήγησαν με μεγάλη έπισημότητα σε μιὰ ευρύχωρη, πλού-σια σάλα, όπου βρισκόταν ένα μεγα-λο τραπέζι και στο τραπέζι ένα μο-νάχα σερβίτιο.

Ολόκληρο το σερβίτιο ήταν κα-μωμένο από άτόφιο χρυσάφι και τόσο θαυμάσια σκαλισμένο ώστε ή άξια του γινόταν άνεκτίμητη, γιατί ήταν έργο του Μπενδενούτο Τσελλίνι.

Η σάλλα ήταν σχεδόν γεμάτη από αὐλικούς που φαίνονταν σ'άν νά πε-ρίμεναν τὸν πρίγκιπα. Ένας σεβά-

σμιος κληρικός είπε την έπιτραπέζια προσευχή κι' ο Τόμ ήθελε κι' δλας ν' άρχίσῃ νά τρώῃ γιατί ή πείνα τὸν βασάνιζε φρικτά. Άλλά τὸν έμπόδισε ο κόμης του Μπέρκελεϋ που τὸν πλη-σίασε μ' έπισημότητα και του έδωσε την πετσέτα γύρω στο λαιμό του. Γιατί το τιμητικό αυτό άξίωμα, του νά δένουν την πετσέτα γύρω από το λαιμό του πρίγκιπα της Ουαλλίας, ήταν κληρονομικό στην οικογένεια αυτού του ευγενούς. Ο οίνοχόος του Τόμ στεκόταν κι' αυτός στο πλευρό του και ματαίωνε κάθε άπόπειρά του νά σερβίρῃ μονάχος του το κρασί στο ποτήρι του. Από το άλλο πλευρό στεκόταν ένας άλλος λόρδος που ή δουλειά του ήταν νά δοκιμάξῃ τὰ φαγητά του Ίψηλοτάτου προτού τὰ βάλει εκείνος στο στόμα του, με κίν-δυνο νά δηλητηριασθῇ άν τυχόν κανένα από τὰ φαγητά αυτά ήταν δηλητηριασμένο. Την εποχή εκείνη ή ύπηρεσία του δέν ήταν πιά επικίν-δυνη, αλλά δυο τρεις γενεές πρωτύ-τερα, το άξίωμα αυτό δέν ήταν κα-θόλου άξιοζήλευτο και πολλοί δυστυ-χισμένοι λόρδοι το πληρώναν με τή ζωή τους. Κι' ο λόρδος-άρχαιονοχός ήταν παρών, στεκόταν πίσω από το κάθισμα του Τόμ και παρακολουθού-σε μ' έπίσημο ύφος την ιεροτελεστία που γινόταν υπό την επίβλεψη του λόρδου—άρχισερβιτόρου που στεκό-ταν κι' εκείνος εκεί κοντά. Εκτός από αυτούς ο Τόμ είχε ακόμη στην ύπηρεσία του τριακόσιους όγδοήντα τέσσερις ύπηρετες που άνήκαν δλοι σ' άριστοκρατικές οικογένειες της Άγγλίας. Μά δέν ήταν δλοι παρόν-τες εκείνη την ώρα, ούτε καν οι μι-σοί, κι' άλλωστε ο Τόμ δέν είχε ιδέα γιὰ την ύπαρξή τους.

Σ' όλους τούς αὐλικούς είχε τονι-σθῇ ότι δέν έπρεπε νά τούς φύγῃ ούτε στιγμή απ' το μυαλό τους πως ο πρίγκιπας δέν ήταν διανοητικῶς έν τάξει. Γι' αυτό δέν έπρεπε και νά δείξουν καμμιὰ έκπληξῃ και καμμιὰ άπορία, τι έξωφρενισμούς κι' άν τὸν έβλεπαν νά κάνῃ.

Τους έξωφρενισμούς αυτούς δέν άργησαν οι αὐλικοί νά τούς παρατη-ρήσουν. Μά δέν τούς έφεραν καμμιὰ διάθεση νά γελάσουν, μάλλον προ-κάλεσαν τὸν οἶκτο και τή συμπόνια τους. Έννοιωθαν δλοι τους βαθεία λύπη βλέποντας τ' άγαπημένο τους βασιλόπουλο νά υποφέρῃ από μιὰ τέ-τοια διατάραξη του λογικού του.

Ο δυστυχισμένος Τόμ άρχισε νά τρώῃ με τὰ δάχτυλα, αλλά κανένας δέν γέλασε γι' αυτή την άπρέπεια, ούτε φάνηκε καν πως την παρατή-ρησε. Κοίταξε την πετσέτα που του

είχαν δέσει γύρω απ' το λαιμό του, με έκπληξῃ και θαυμασμό, γιατί ή-ταν από λεπτότατο λινὸ κι' ύφασμέ-νη με μεγάλη τέχνη, ύστερα είπε ταπεινά:

— Σας παρακαλώ πολύ βγάλτε μου το, γιατί φοβάμαι μήπως το λε-ρώσω.

Χωρίς νά φέρῃ καμμιὰ αντίρρηση ούτε νά δείξῃ καμμιὰ δυσφορία, ο κόμης Μπέρκλεϋ έλυσε με μεγάλο σεβασμό την πετσέτα από το λαιμό του Τόμ.

Ο Τόμ κοίταξε με περιέργεια τὰ ραπανάκια και τὰ μαρούλια που στό-λιζαν το τραπέζι, και ρώτησε τί πράγ-μα είναι κι' άν μπορούσε νά τὰ δο-

κιμάσῃ, γιατί τὰ λαχανικά αυτά μό-λις τότε είχαν άρχίσει νά καλλιερ-γούνται στη Άγγλία. Ός την έπο-χή εκείνη τάφερναν από την Όλ-λανδία και φυσικά ήταν σπανιώτατα και πανάκριβα. Στην έρώτησή του άπάντησαν με σεβασμό και του έδω-σαν όλες τις έξηγήσεις που χρειάζον-ταν. Όταν τελείωσε το γεῦμα και σήκωσαν από το τραπέζι τὰ φρούτα, ο Τόμ γέμισε τις τσέπες του με καρύ-δια. Όμως, κανείς δέ φάνηκε πως τὸ πρόσεξε και πως παραξευεύτηκε γι' αυτό το πράγμα. Την άλλη δμως στιγμή ο ίδιος ο Τόμ κατάλαβε πως έκανε κάτι που δέν έπρεπε, και δέν ήξερε πως νά κρύψῃ την άμνηχανία

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Χτενίστηκα μονάχος μου... Πως σας φαίνομαι;

του. Γιατί ήταν η πρώτη φορά που σεβριρίστηκε μονάχος του, από τότε που κάθησε στο τραπέζι, και δεν είχε πιά αμφιβολία ότι η χειρονομία του αυτή ήταν πολύ απρεπής.

Σε λίγο όμως του συνέβη κάτι άλλο πολύ χειρότερο. "Αρχισε να τον τρώει η μύτη του! Κι' όσο περισσότερο διαρκούσε αυτό το πράγμα, τόσο μεγαλύτερη γινόταν η έννοια του, τί έπρεπε να κάνει. Κοίταζε παρακλητικά τον ένα λόρδο μετά τον άλλον και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Κατατρομαγμένοι, τον περιτριγύρισαν οι αδελφοί και τον παρακάλεσαν να τους πη τι τον έκανε να υποφέρει.

— Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, αλλά με τρώει τόσο πολύ η μύτη μου! Ποιό είναι το έθιμο και το έπιθεβλημένο σ' αυτή την περίπτωση; "Αλλά, σας παρακαλώ, δώστε μου γρήγορα απάντηση, γιατί σε λίγο δεν θα μπορώ πια να το υποφέρω.

Κανένας δεν έγέλασε. "Όλοι ήταν σε μεγάλη άμνηστια και κοιτάζονταν άναμεταξύ τους άμילητοι. Μια τέτοια περίπτωση δεν είχε ξαναπαρουσιασθεί ποτέ, και κανένας δεν είχε να προτείνει μια λύση για το δύσκολο αυτό πρόβλημα. "Ο επί της έθιμοτυπίας αδελφός έτυχε να λείπη, και κανείς δεν τολμούσε να επέμβη σ' ένα ζήτημα που δεν άνηκε στη δικαιοδοσία του. Κληρονομικό έξιωμα για το έθιμο της μύτης του πρίγκιπα της Ουαλλίας δυστυχώς δεν ύπηρχε. Ένωμεταξύ τα δάκρυα του Τόμ άρχισαν να τρέχουν κι' η μύτη του ζητούσε έπειγόντως ν' άνακουφισθεί. Και στο τέλος η φύση κατεπάτησε την έτικεττα. "Ο Τόμ έκέτευσε σιωπηλά το Θεό να τον συγχωρήσει αν έκανε κάτι που δεν έπρεπε, κι' έβλεπε μόνος του τη μύτη του. "Ετσι ήσυχασε κι' αυτός ο ίδιος κι' έβγαλε από μια μεγάλη έννοια τους αδελφούς της άκολουθίας του.

"Όταν τελείωσε το φαγητό, ένας λόρδος έδωσε μπροστά στον Τόμ ένα μεγάλο χρυσό τάσι, γεμάτο μ' άνθρακα, για να ξεπλύνει τα δάκτυλά του και το στόμα του, κι' ένας άλλος λόρδος στεκόταν από πίσω με την πετσέτα στα χέρια, έτοιμος να του δώσει να σφουγγισθεί. "Ο Τόμ κοίταζε για μια στιγμή το τάσι σαν χαζός, μη ξέροντας τί να κάνει. "Υστερα σήκωσε το τάσι και τώφερε στο στόμα του και κατάπιε μια γουλιά. Εύθως όμως τώδωσε πίσω στο λόρδο, που στεκόταν πίσω, λέγοντάς του:

— "Όχι, ευχαριστώ, μυλόρδε Μυρίζει ώρα, αλλά είναι άνοστο.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΑΤΟ ΓΑΤΕΣ!

Άγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τις ημέρες διάβασα στο «Ελεύθερο Βήμα» έν' άρθρο—μεταφρασμένο, έννοείται—του γνωστοτάτου γάλλου συγγραφέα Παύλου Μοράν, για τις γάτες που είχε κι' άγάπησε στη ζωή του. Πόσες είναι νομίζετε; Ούτε δύο, ούτε δέκα! Έκατό, παιδιά μου! Φαντασθήτε λοιπόν τί πείρα από γάτες άπόχτησε ο άνθρωπος αυτός, και πόσο ήταν σε θέση να μάς μιλήσει για τις ιδιότητες, το χαρακτήρα, τα προτερήματα και τα έλαττώματα του σπουδαίου αυτού ζώου, που οι περισσότεροι το θεωρούν άσήμαντο και το περφορούν, και μόνο λίγοι το άγαπούν με την πεποίθηση πως τάζει. Φυσικά, ο Μοράν άνήκει στους λίγους. "Αλλά δεν είναι μόνο τα ψυχολογικά, να πούμε, της γάτας που τα ξέρει τόσο καλά. Είναι και τα ιστορικά της. Και στο άρθρο του έχει περιεργότατα.

"Ετσι μαθαίνουμε πως στην αρχαία Αίγυπτο η γάτα λατρευόταν ως θεά... της μουσικής—κι' ο Μοράν ισχυρίζεται πως, αλήθεια, στη μουσική είναι πολύ ευαίσθητη—πως μέσα στους ναύς έτρεφαν δάκκερες γατοκοιγένειες, πως τη σκόλιζαν πάνω σε μετάλλια που τα κρεμούσαν στα παιδιά για φυλαχτά, πως όταν καμμιά έρρη γάτα πέθαινε, την πενθοούσαν ξυρίζοντας... τα φρούδια τους, τη βαλσάμωναν, την έβαζαν σε χάλκινο φέρετρο και την έθαζαν σε ειδικό γατονεκροταφείο. "Ενα τέτοιο άνακαλύφτηκε το 1890 κοντά στο Πενέ Χασάν, μ' 100.000 μούμια γατών, που τις έστειλαν στο Λονδίνο! "Αν κανένας σκότωνε γάτα, έστω και κατά λάθος, τον θανάτωναν με βασανιστήρια και τόσο φοβόνταν να πειράξουν οι Αιγύπτιοι γάτα, ώστε μια φορά ο Καμύσης, ο βασιλιάς των Περσών, για να τους νικήσει, σφίστηκε να όπλισι κάθε στρατιώτη του με μια γάτα. Οι Αιγύπτιοι τότε προτίμησαν να το βάλουν στα πόδια, παρά να χτυπήσουν τους στρατιώτες εκείνους, με κίνδυνο να σκοτώσουν και τις γάτες που κρατούσαν!

Στον καιρό μας, οι "Αγγλοι άγαπούν τη γάτα περισσότερο από τους άλλους λαούς, καθώς μαρτυρούν οι 74 Λέσχες γατών που άπόχουν στο Λονδίνο, και το έστιατόριο των ζώων στη συνοικία του Ουέστμινστερ, όπου υπάρχουν τραπέζια προορισμένα για γάτες άποκλειστικά. Μά και στη Γερ-

μανία ύπάρχει έταιρεία για την προστασία, όχι όλων των ζώων, όπως η δική μας, αλλά μόνο των γατών. "Όσο για την "Αμερική, ο Μοράν συμπεραίνει πως κι' εκεί η γατοφιλία θα είναι μεγάλη, άφου ένας από τους καλύτερους άμερικανούς συγγραφείς, ο Veshlen, έχει γράψει δυό ώραιότατα βιβλία περί γάτας.

"Ο Μοράν άραδιάζει και τους μεγάλους ανθρώπους που είχαν κι' άγαπούσαν γάτες. Πόσοι είναι! "Από τον Ρισελιέ, που είχε έγκαταστήσει πλάι στον κοιτώνα του δάκκερο γατοκομείο, ως στον Λενίν, που κυδερνούσε τη σοβιετική Ρωσία μ' ένα γάτο στα γόνατά του! Κι' από τον Τάσσο, τον Πετράρχη, τον Ρουσσώ, τον Σατωμπριάν, τον Δουμά, τον Ουγγώ, τον Μωπασσάν, τον Χάινε, ως τον Πιέρ Λοτί. Κι' ο Μοράν δεν ντρέπεται καθόλου για τη γατοφιλία του, άφου έχει σ' αυτήν τόσο μεγάλη κι' ένδοξη συντροφιά. Την κληρονόμησε, φαίνεται, απ' τον πατέρα του. Κι' αυτός άγαπούσε τόσο πολύ τη γάτα του, ώστε όταν έβαζε τα πόδια της επάνω στο χαρτί που έγραφε, ο Μοράν—πατέρας έγραφε δόλγυρ' απ' τα πόδια της για να μη την άνησυχήσει. "Ετσι κι' ο Μωάμεθ μια φορά, για να μην ένοχλήσει τη γάτα του που κοιμόταν πλάι του, στην άκρη του έρου του μανδύα, όταν χρειάστηκε να σηκωθεί, έκοψε σιγά-σιγά με το ψαλίδι την άκρη εκείνη, δόλγυρα στον κοιμώμενο γάτο.

"Όπως όλοι σχεδόν οι γατόφιλοι—αυτοί δηλαδή που πρόσεξαν τη γάτα—κι' ο Μοράν έχει την ιδέα πως είν' ένα ζώο γεμάτο προτερήματα και πως τα έλαττώματά του είναι τόσο λίγα, ώστε να μην άνησυχήσει. "Ετσι κι' ο Μοράν έχει την ιδέα πως είν' ένα ζώο γεμάτο προτερήματα και πως τα έλαττώματά του είναι τόσο λίγα, ώστε να μην άνησυχήσει. "Ετσι κι' ο Μοράν έχει την ιδέα πως είν' ένα ζώο γεμάτο προτερήματα και πως τα έλαττώματά του είναι τόσο λίγα, ώστε να μην άνησυχήσει. "Ετσι κι' ο Μοράν έχει την ιδέα πως είν' ένα ζώο γεμάτο προτερήματα και πως τα έλαττώματά του είναι τόσο λίγα, ώστε να μην άνησυχήσει.

"Από την ημέρα που διάβασα αυτό το άρθρο, άγαπώ κι' έχτιμώ τη γάτα μου Χιονία περισσότερο. Προπάντων άναγνωρίζω, πως όταν κάποτε τη φωνάζω νάρθη κοντά μου, κι' αυτή δεν έχει εκείνη τη στιγμή όρεξη για χάδια, ούτε πεινάει καν, και φεύγει για να μην την πιάσω, το κάνει με τη μεγαλύτερη χάρη.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΝΕΤΤΟΜΑΝΙΑ (σονέττο)

"Αν πρώτα μόνο γράφανε για κρίνα και για ρόδα, Για φασουλίδες, για πουπέ, Βιτρίνες μ' όργανεττα, "Αράδα όλα τα ποιήματα δεν είτανε... σονέττα, "Από μεγάλους και μικρούς, που πάνε με τη μόδα...

Αυτό μονάχα στών στερνών των τόμων φύλλα τώδα! Ψάξε στο τέλος, στην αρχή, όλα ξεφύλλισέ τα: "Όπου ν' άν έξης και να δής, παντού θα βρής σονέττα!... Να το χωνέψω δεν μπορώ και με δυό οκάδες... σόδα!

Μούσα, θαρρώ, πως κάνανε μαζί σου συμφωνία, Και σονεττοεπιχείρηση πότε δεν ναυαγεί. Τώρα, που κόλλησα κι' εγώ τη σονεττομανία,

Θ' άρχισω... μεροκάματο τα βράδια ως την αυγή! Τί μ' ενδιαφέρει, αν έπιασε τον άναγνώστη άνια; Φέτο θα πάω καλά ή σονεττοπαράγωγη!

Ουράνιο Τόξο

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Β'

Κάποτε έλαβε ένα γράμμα, ύστερα άλλο. Τα έσχισε χωρίς να τ' άνοίξει. "Ω, τί μέρες πέρασαν! Το σπίτι βουβάθηκε. Πούλησαν και πρόβατα κι' ύστερα τ' άμπέλι. "Ο Μπαρμπα-Γιώργης δεν είχε πια όρεξη για τίποτα. "Άρχισε να σκύβει.

Κι' η γυναίκα του, ο την κακομοίρα τη γρηά του, πως τη λυπόταν! Την έβλεπε πάντα να γυρίζει μέσα στις άδειες κάμαρες με κοκκινισμένα μάτια. Του έρχόταν τότε να πάει κοντά της, να της πιάσει τα χέρια και να της μιλήσει γλυκά. Μά καταλάβαινε πως τότε δε θα μπορούσε να κρατηθεί κι' αυτός πια. Πως τα δάκρυα που με τόση δυσκολία συγκρατούσε θα ξεπηδούσαν μέσα από τα μάτια του και θάτρεχαν στο στήθος του ποτάμι. "Α, μά όχι! δε θα έκλαιγε μπροστά σε κανένα ο Μπαρμπα-Γιώργης. "Ω, τί γεράματα, Θεέ μου, τί γεράματα!

"Εφτασε στο σπίτι του. "Εβγαλε το μαντίλι του, καθάρισε τα μάτια του και το ξανάκρυψε στην τσέπη. Κατέβασε τα φρούδια κι' άνοίξε με θυμό την πόρτα.

Την άλλη μέρα τούγραψε. "Α, μά ήταν άνυπόφορη κείνη η γρηά του. "Εκανε σαν τρελή, άμα της διάβασε το γράμμα. Γονάτισε μπροστά του, του φίλούσε τα χέρια, τα πόδια, τραβούσε τα μαλλιά της, χτυπούσε το στήθος της, δάλλυζε. Παρακαλούσε, άγρίευε. "Ας της ξανάφερνε πίσω το παιδί της. Δεν άντεχε πια. Είχε το ένα πόδι μες στον τάφο. Θα πέθαινε χωρίς να το ξαναειδή. "Ω Θεέ μου, κι' έπειτα ήταν

και κείνο άρρωστο. "Ετσι δεν έγραφε πως ήταν άρρωστο; Και θα πέθαινε άργά—άργά στην ξενιτιά άγάιδευτο. "Α, μά αυτή, η μάννα, δε θα το δεχόταν αυτό, όχι! Θα έπαιρνε τα μάτια της και θάφευγε. Θα πήγαινε να το έβρισκε το παιδί της. Θα το ζέσταινε, θα το χάιδευε, θα το γιάτρυνε και δε θα το χωρίζονταν πια. Κι' αυτός; Δεν τον πονούσε καθόλου το γιό του, το μοναδικό παλλικάρι του; Και κείνη την κακομοίρα δεν την λυπόταν; Τι τούφταιζε αυτή; "Ω, άς του έγραφε νάρθη. Δεν το είχε ξάστερα πως μετάνιωσε; Δεν του ζητούσε με δάκρυα συγγνώμη; Θάρχόταν και θάπερτε στα πόδια του, έγραφε. Νά, θα σερόνταν μπροστά του σά σκουλάκι. "Ας σήκωνε το πόδι του κι' άς το πάταγε αν ήθελε. Μ' άς τούγραφε να έρθη!...

Δεν άντεξε πια ο γέρος. Τόση ώρα την άκουγε με μάτια που γυάλιζαν, με γρήγορη, σά λαχανιασμένη, άναπνοή, με χείλη που τρέμαν. Σηκώθηκε, πήγε στην από κει κάμαρα, χτύπησε με φόρα την πόρτα και κλείστηκε με τον έαυτό του. "Όλη τη νύχτα άκουγε τη γρηά του, που άγχομαχούσε από το κλάμμα. Πριν φωτίσει καλά καλά τούγραψε. Και νά, σήμερα τον περιμένουν.

"Ο Μπαρμπα-Γιώργης δε μπορεί λεφτό να καθήσει στην ίδια θέση. Δυό φορές κατέβηκε στην άγορά και τώρα πήγαινε για τρίτη. "Η γυναίκα του άστραφτε από χαρά σήμερα. "Ο γιός της ήταν καλύτερα κι' έρχόταν. "Ο Μπαρμπα-Γιώργης είναι σκεφτικός. Νά, θάπερτε στα πόδια του και θα ζητούσε συχώρεση. "Αλλιώς δε θα έμπαινε στο σπίτι του. "Α, όλα κι' όλα! Κι' αυτός ούτε θα τον κοίταζε ποτέ ούτε θα του μιλούσε. Δεν ήταν παιχνιδάκι ο Μπαρμπα-Γιώργης! "Αχ, μά ποιος είναι αυτός που βγήκε από το στρίψιμο; πως τον κοιτάζει έτσι; "Έρχεται ίσια άπάνω του με σκυφτό κεφάλι. "Ο γιός του, νάτος, μπροστά του! Με λυγισμένα γόνατα, με βαθουλωμένα μάγουλα. Με μια κίνηση όλο εξάντληση, κάνει να πέση στα πόδια του. "Ο γέρος άρπηνει μια πνιγμένη φωνή και τον άρπάζει στα τρεμουλιαστά μπράτσα του, του σφίγγει το κεφάλι στο στήθος του, τον πνίγει στα φίλια. "Ενα μουνγό άναφυλλητό του κόβει τη φωνή. Καντερά δάκρυα ξεπηδούν από τα μάτια του, του μουσκεύουν τα μάγουλα και τρέχουν ποτάμι πάνω στο μελαχροινό σκυφτό κεφάλι.

— "Παιδί μου! Γιε μου! "Ο Μπαρμπα Γιώργης συγχώρεσε. Μιμόδα

ΝΟΥΤΣΙ

Μαλάκια όλοξανθα, ματάκια γαλανά, και χρονάκια... πέντε. "Ηρθε απ' τη Ρουμανία, γι' αυτό μιλά τα ελληνικά όχι και τόσο... ελληνικά. Κάνει δικές της λέξεις. Άλλες τις μακραίνει κι' άλλες τις κονταίνει. Μια μέρα, που προσπαθούσε η μαμά να περάσει την κλωστή στο βελόνι της ραπτομηχανής και δεν το κατορθώνει, της λέει:

— Νά σε βελονιάσω, να σε βελονιάσω;

— Τί λές; τη ρωτά έκπληκτη η μαμά. — Νά σε βελονιάσω; — Νά σε βελονιάσω; Τί θα πη να σε βελονιάσω; — Νά!... Κι' έπειδή δεν κατάφερε να έξηγηθή μόνο με τα λόγια, άρχισε και τις χειρονομίες. Κι' έτσι καταλάβαμε ότι «να σε βελονιάσω» ήθελε να πη «να περάσω την κλωστή στο βελόνι!»

Κάποτε πάλι που την πείραξα, μ' άποστόμωσε μ' ένα:

— "Ε! Κι' τί χεις σύ με τί μένα; "Αν όμως εκείνη μιλούσε όπως όποτε τα ελληνικά, έμεις μάθαμε μόνο δύο φράσεις ρουμανικές. Και τί φράσεις! «Στείκου μίντε» (κάτσε φρόνιμα) και «Μανί τσεμπατάγιε» (θα φας... έύλο).

Μά το πιο άστείο είναι αυτό που συνέβη ένα βράδυ. "Ενώ διάβαζα ξαπλωμένος στον καναπέ, τη βλέπω και με πλησιάζει σιγά-σιγά μ' ένα ύφος τρομαγμένο.

— Δές, δές, μου λέει και μου δείχνει στον τοίχο, πίσω μου μιά... άράχνη, που την είχα εγώ ο ίδιος ζωγραφήσει πριν λίγη ώρα παίζοντας.

— Φύγε, μου λέει σιγανά, θα σε φάη. Με πιάσανε τα γέλια. — Τί θα με φάη; Αυτή; Είναι ψεύτικη, εγώ τη ζωγράφισα.

— Νάι, νάι, βάλε το χέρι σου να δώ, μου λέει δύσπιστα. — "Ελα να βάλης το δικό σου. Και την πιάνω για να τη φέρω κοντά στον τοίχο. Μά πετρά τότε κάτι φωνάρες!

— "Αφησέ με! Μαμά!...

"Έρχεται κι' η αδελφή μου. Κι' όταν είδε τί τρέχει, της λέει γελώντας:

— "Ψεύτικο είναι, Νουτσι.

— Νάι! Βάλε το χέρι σου.

Κι' η αδελφή μου, σαν πιά... γενναία, το βάζει και... μουντζουρώνει το... θεριό! Μά πάλι δεν καταφέρω με τη Νουτσι να βάλη το χέρι της. Και το περιέργο ήταν ότι δεν ήσυχάζει. Πήγαινε απ' τον ένα στον άλλον.

— "Αλήθεια, ψεύτικο είναι; Κι' πως το έκανε; Με το μολύβι; Κάνε κι' συ ένα να δώ θάν' ίδιο;...

Και παρ' ότι όλοι της έλεγαν πως ήταν «ψεύτικο» δεν έννοούσε να το πλησιάζει.

Παιδί... Κάποιος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

"Ηταν φίλος μου στο σχολείο. "Εξυπνο παιδί, φρόνιμο: κι' οι καθηγηταί μας δεν έλεγαν παρά λόγια έπαινετικά γι' αυτόν. "Επειδή ήταν φτωχός και καθόταν μακριά από το σχολείο, σηκώνονταν από τα χαράμματα, κι' είτε χιόνιζε, είτε έβρεχε έρχόταν με τα πόδια ως εκεί. Πανωφόρι δεν είχε και στις μεγάλες παγωνιές το κορμί του έτρεμε κάτω από τα λεπτά του ρούχα: δεν παραπονιόταν όμως και τον έβλεπες πάντοτε χαρούμενο. Τά μεσημέρια, σχολείο, όταν τρώγαμε μαζί, μου έκμυστρεούσαν όλους τους πόθους του, όλα τα εύγενητά του ιδανικά: και νόμιζα ότι το παιδί αυτό ήταν πλασμένο για έναν κόσμο άνώτερο...

"Αλλά μιά μέρα ο πατέρας του πέθανε. Τότε πιά άφισε το σχολείο και άναγκάστηκε να πιάσει δουλειά σ' ένα μπακάλικο... Γυρίζει στους δρόμους και φέρνει τα ψώνια στους πελάτες.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι πιά χλωμό καὶ τὰ μαῦρα του μεγάλα μάτια ἔχουν μιὰ ἀνέκφραστη μελαγχολία. Ὅταν τὸν συναντῶ ὑποφέρω· δὲν μπορῶ ν' ἀνενίσω τὸ βλέμμα του, σάν νὰ φταίω ἐγὼ στὴ δυστυχία του. Κι' ὅμως συχνά μου λέγει δείχνοντας τὴ λιγδωμένη του ποδιά: «Δὲν πειράζει, φίλε μου, ποδιά εἶναι κι' αὐτή, κι' ἄς μὴν εἶναι τοῦ σχολείου».

Καὶ χαμογελάει μ' ἐγκαρτέρηση.
Χρυσόσανδαλος Ἀγγή

ΠΕΝΘΙΜΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Χειμωνιάτικο σούρουπο. Ἐξω τ' ἀγέρι σφυρίζει μανιασμένο. Στὴ φύση μιὰ μονοτονία εἶναι ἀπλωμένη. Καθισμένος στὸ παράθυρο φυλλομετρῶ τὸ βιβλίό τῆς θύμησης. Κάπου-κάπου μελαγχολικὲς σκέψεις μὲ κυριεύουν.

Θυμᾶμαι—πάνε τώρα κόμπους χρόνια—μιὰ παιδιούλα δυό-τριῶν χρονῶν. Ἦταν τόσο ὁμορφούλα μὲ τίς κατάξανθες σγουρὲς μπονικίτσες τῆς, μὲ τὰ γαλανά ἔξυπνα ματάκια τῆς τὰ τόσο ἀθώα, πού ἔμοιαζε σάν ἀγγελούδι. Τὸ προσώπκι τῆς πάντα χαρούμενο, γελαστό. Ἐνα ἀγγελικό μείδιμα ἀνδρῶσε πάντα στὸ κάτασπρο παιδιαστικό προσώπκι τῆς. Σάν τὸ μικρὸ τρελοῦτσικο πουλάκι ἔτρεχε πέρα δώθε, κόβοντας λουλούδια, πού γι' αὐτὰ τρελενότανε. Μιὰ ξέχωρη ἀγάπη εἶχε γιὰ τοὺς μενεξέδες, λὲς κι' ἦταν αὐτοὶ ἡ ψυχὴ τῆς, ἡ ζωὴ τῆς. Ἦταν πάντα τόσο χαρούμενη, ὥστε νὰ διώχνει μακριὰ κάθε συγνεφάκι, πού σκίαζε τὴν χαρά μου. Naί, ἦταν ὁ παρήγορος ἀγγελὸς μου...

Μὰ γιατί τάχα οἱ ἄγγελοι νὰ μᾶς ἀφίνουν τόσο γρήγορα. Ἔτσι κι' ἡ ἀδολὴ ψυχούλα τῆς ἀδελφούλας μου ἔνα ἀνοιξιάτικο σούρουπο, πέταξε μακριὰ γιὰ τὸν Παράδεισο, γιὰ τὴν εὐτυχία. Θεέ μου τί σπαρακτικό κλάμμα ἦταν ἔκείνη, σάν ἐπείσασα τὸ κρηρὸ χερράκι τῆς. Ἦταν τόσο ἡρεμὴ, λὲς καὶ κοιμόνταν. Μὰ τάχατες οἱ ἄγγελοι κοιμούνται; Στὸ ξυλιασμένο χερράκι τῆς—θὰ μοὺ μείνῃ ἀξέχαστο—κρατούσε ἕνα μπουκέτο μενεξέδες. Λὲς κι' ἦταν τὸ τελευταίον τῆς στολίδι, ὁ στερνὸς χαίρεταισμός σὰ λουλουδία, πού τόσο ἀγαποῦσε... Φτωχή μου ἀδελφούλα!...

Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια. Ὁ μενεξές ποιά γιὰ μένα ἔγινε τ' ἀγαπημένο μου λουλούδι. Τὸ λουλούδι, πού ἄμα τ' ἀντικρύσω, νοιώθω ἕνα θερμὸ δάκρυ νὰ κυλᾷ στὸ πρόσωπό μου καὶ πού μοὺ φέρονε τὴν νοσταλγία μου εἰκόνα μιᾶς ἀγγελικῆς ψυχούλας.

Ἐρνάνης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ δασκάλισσα:—Ἐχομε 208 κόμικα στὸν σκελετό μας.

Ἡ Τάνης:—Μῆγώ, κυρία, ἔχω 209.

Ἡ δασκάλισσα:—Ὅχι, παιδί μου, ὄλοι 208 ἔχομε.

Ἡ Τάνης:—Μὰ ἐγὼ κατὰπια χθὲς κι' ἕνα ψαροκόκκαλο.

Λυσόχαρτο

Ἡ μαμμά:—Παλιόπαιδο! Ἄν σὲ ξαναδοῦ ἄλλη φορὰ νὰ χώνης τὰ χέρια σου σὺν βῆζο μὲ τὸ γλυκό, θὰ στὰ κόψω καὶ τὰ δυό.

—Ἐ, τότε θὰ χώνω τὴ γλῶσσα μου! Χρυσόβειρο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήνα, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου,
τὴν 26 Ἰανουαρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε καὶ βάψετε τὸ γραμματόσημο σωστό. Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὅδης γιὰ τὸν Σύνδρομότη. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὁποῖος θέλει νὰ λαβαίνει μέρους στὴν κίνηση.

Ὁ κ. ΦΑΙΔΩΝ μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐκφράσω τίς θερμότερες τὸν εὐχαριστίες σὰ Διαπλαστούλα πού θυμῆθηκαν νὰ τὸν ἐχρηστοῦν στὴν ὀνομαστικὴ του γιορτῇ. Ἰδού μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τίς ὥρες καὶ ἐγκάρδιες εὐχῆς. Ἡ Μεγάλη Ἑλλάς τοῦ ἔγραψε:

Δόξας δὲν ἔμεινε σκαλί
Στὸν τόσο φωτεινὸν σας βίο,
Ποῦ νὰ μὴν τῶχετε σεῖς φτάσει.

Θάτον λοιπὸν εὐχὴ πολλή:
«Καὶ μὲ τοῦ Νόμπελ τὸ βραβεῖο
Τοῦ χρόνου, στ' ἄλλο σας γιορτάσι»;

Ἡ Κυρὰ τῆς Θάλασσας:—Δὲν ἔχω νὰ σᾶς χαρίσω ἕνα δάφνιον στεφάνι. Εἴχομαι ὁμως νὰ σᾶς τὸ φάρμακον Ἐκείνη πού πρέπει.

Καὶ τὸ εὐθυμότερον πάντα Ὁδρανίον Τόξο, σάν ὑπερδύναμο μετὰ τὸ «χρόνια πολλά καὶ καλά»:

Θάθελα νὰ στείλω φέτο
Ἀπ' εὐχῆς ἕνα μπουκέτο
Στὴ γιορτῇ σας ὅπως ὄλοι...

Θάθελα... δὲν μπόρεσα ὁμως
Στὶς εὐχῆς νᾶμαι ἀνδοκίμος
Κι' οὔτε νᾶχω εὐχοπερόβλι.

Ἀστέρι τῆς Ἀδύτης, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαιρετῶ τὴ νέα μου φίλη. Ὁρατο τὸ δῶρο πού σοῦ ἔκαμε φέτος ἡ μαμμά σου: σοῦ χρυσόδες τοὺς πέντε τόμους μου πού ἔχεις, καὶ τοὺς ἔβαλες στὸ γραφεῖο σου, καὶ τοὺς καμαρώνεις μὲ τὰ χρυσὰ τοὺς γράμματα καὶ τὴν ὥρα τὰς εὐχαριστίας. Μὰ βέβαια πού «τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνουν ὅλα τὰ Διαπλαστούλα», καὶ ἔξω πὼς χρυσόδεον τοὺς τόμους τοὺς τὰ περισσότερα.

Μὰ ἔτσι θὰ γίνῃ, Ὁδρανίον Τόξο, δηλαδή θανατηφόρον καὶ ὑπερκαρτερῶν, καὶ ὑπερκαρτερῶν. Εἶπα ὡς πέντε ἀγρία κι' ὡς πέντε κορίτσια. Ἀλλ' ἄφησε νὰ ἰδοῦμε τ' Αποτελέσματα. Γιατί μπορεῖ νὰ μὴ συγκεντρώσω ἀρκετοὺς ψήφους πολλοί. Καὶ δὲν πάει βέβαια, ὁ τρίτος π: χ: νᾶξῃ 100 ψήφους, κι' ἕνας τέταρτος ἢ πέμπτος μόνο εἰκοσι ἢ δέκα. Naί, τώρα στὴν ἀρχή, μερικὰ κομμάτια τῆς Σελίδος υπερβαίνουν τὸ μέτρο, ἀλλὰ θὰ συνηθίσουν τὰ παιδιά μου καὶ τὸ τρίτηλο καὶ θὰ λογαριάζουν τὰ κομμάτια τοὺς ὥστε νὰ μὴν υπερβαίνουν τὰ 2/3 τῆς σελίδος. Καὶ τὰ ποιήματα ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερα. Κι' ἐπειδὴ ὁ δεκαπεντασύλλαβος δὲν χωρεῖ ἀλλὰ τσακίζεται σὲ δυό, κάθε ποίημα δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ περισσότερους ἀπὸ 24 δεκαπεντασύλλαβους ἢ 48 μικρότερους στίχους.

Εὐχαριστῶ καὶ πολὺ τὸ Χρυσάνθεμο πού ἔγιναν τρίτηλες κι' οἱ τελευταῖες μου σελίδες. Κι' ἐξηγεῖ πολὺ ὥρα τὸ λόγο: Τὸ φυλλάδιο ἔγινε ὁμοιόμορφο, καὶ φυ-

σικά εἶναι πὺρ ὥρα τὸ τώρα πού δὲν ὑπάρχει ἐκείνη ἡ διαφορά μετὰ τῶν πρώτων καὶ τῶν τελευταίων σελίδων, ἀλλὰ ὅλες ἔχουν τρεῖς στήλες καὶ τὸ ἴδιο περιθώριο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ Χρυσάνθεμο εἶναι καλίσθητος. Κι' ὁ καλίσθητος ἄνθρωπος, γι' ἀγάπῃ τῆς ὁμορφίαν, θυσιάζει καμμιὰ φορὰ λίγη χρησιμότητα ἢ πρακτικότητα. Ἔτσι καὶ τὸ Χρυσάνθεμο δὲν τὸ νοιάζει καθόλου πού οἱ τρίτηλες σελίδες χωρῶν τώρα μερικὲς ἀράδες λιγώτερο ἀπὸ τίς τετράτηλες φτάνει πού εἶναι ὡραιότερες. —Ἐλαβα καὶ τὸ ἄλλο του γράμμα. Τετράδια ἔστειλα.

Ὁ Χρῖστος Γορτύνης—κι' ἔλαβα ὅλα δὲς μοῦ ἔστειλε, μοῦ γράφει: «Τὸ καλύτερο δῶρο πού μοῦ κάνανε τὴν Πρωτοχρονιά, ἦταν ὁ 3τος τόμος σου χρυσόδετος μὲ δέξια. Δὲν φαντάζεσαι τί ὁμορφὰ πού ἦταν δεμένους, κι' ἡ χαρὰ μὲ ἀπερίγραπτη τὴν ὥρα πού τὸν πῆρα στὰ χέρια μου». Τὸ πιστεύω!

Τὴ γρήγορα πού ἔλαβα, Ἀγγή, τὸ γράμμα σου πού περίμενα! Ὁ κ. Στέφανος Σενοπούλου, πού γράφει τεχνικὴ ἀρθρα, σάν αὐτὸ πού διάβασες, εἶναι ἀδελφός τοῦ κ. Φαῖδωνος. «Νατορλισμός» εἶναι ἡ πραγματικὴ Σχολή, ἐκείνη πού παριστάνει τὰ πράγματα ὅπως εἶναι στὸ φυσικό. «Ἐμπροσθενισμός» εἶναι ἡ Σχολή πού παραβλέπει τὸ ἐξωτερικὸ νὰ ποῦμε τῆς πραγματικότητος (τὸ σχῆμα, τὸ σχέδιο) καὶ προσπαθεῖ νὰ ποῦμε, μὲ τὰ χρώματα κυρίως, τὴν ἐντύπωση (ἐμπροσθεν) πού προσεγγεῖ κάθε πρᾶγμα.

Ἐλπίζω, Μόννα Βάννα, νὰ ἔλαβες πιά τὰ φυλλάδια καὶ νὰ εἶδες τὴν ἀπάντησή μου στὸ προηγούμενο γράμμα σου, καθὼς καὶ τοῦ κ. Σενοπούλου. Πᾶς τῆς Ἀφρικάνας περαστὶκὰ καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ νέα μου φίλη καὶ τὴ χαιρετῶ.

Τὸ γραμματάκι σου, Μενέλας Ρωσέ-τε, μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Εἶσαι μικρὸς ἀλλ' ἀρκετὰ δυνατός, καθὼς βλέπω. Σωματικῶς μόνο θὰ εἶσαι ἀδύνατος, ἀφοῦ πέρασες τέτοια ἀρρώστια, ἀλλὰ γρήγορα θὰ δυναμώσης, καὶ τότε θὰ μπορέσης νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μπῇς στὴν κίνησή μου. Εὐχαριστῶ πολὺ πού θὰ φροντίσης καὶ γιὰ συνδρομητὰς.

Νικηφόρος Ὁδρανέ, ἂν λάβῃς μέρος, κι' ἂν ψηφίσῃς ἐκείνους πού θὰ πάρουν τοὺς περισσότερους ψήφους, βεβαίως θὰ εἶσαι ὑποψήφιος γιὰ βραβεῖο Ἐκλογέως, καὶ θὰ τὸ πάρῃς ἂν σ' εὐνοήσῃ ὁ κ. κληρῶν. Αὐτὰ, ἂν ἐνόησα καλὰ τὴν ἐρώτησή σου. Νόστημῃ ἡ σκηνὴ ἐκείνη μὲ τὰ σκυλιὰ καὶ πολὺ ὁμορφὰ μὲ τὴν διηγήσῃ.

Δαγὲ 2, ἔλαβα τὰ ψηφοδέλτια ἐν τάξει. Διαβιβάζω τὰ συγκαρτητήρια σου τοὺς νικητὰς τοῦ Πεντάθλου καὶ τοῦ Δημοψηφίσματος. Τώρα μὲ τίς γιορτὰς, τὰ φυλλάδια ἐδράβουν καὶ νὰ τυπωθῶν καὶ νὰ διανεμηθῶν καὶ γι' αὐτὸ τὰ λάβαινες ἀργότερα. Περιμένω νὰ μοῦ ἐξαγαράψῃς.

Πολὺ σωστό, Καπετὰν Μισούλη. Ὁ Θεὸς κάνει ὁρατὰ, ἄμοιρα δὲν κάνει. Κι' ἐγὼ χάριμα γιὰ τὴν καλοτυχία τῆς ὁρατῆς ἐξελίξεώς σου, πού θὰ τὴν κάνῃς τώρα καὶ συνδρομητρία. Ἐξέτελέσα ὅλες σου τίς παραγγέλεις.

Εὐχαριστῶ τὴν καλὴ μου Ζωὴ Διακοπούλου, πού μοῦ εὐχεται «αἰσὶν καὶ εὐτυχῆς τὸ ἐπὶ θύρας ἔτος». Σήμερα μάλιστα: «Ἐ, μὰ βέβαια, ἀπὸ τὴ Βραζιλία πού μένει, δὲν μποροῦσε νὰ φτάσῃ νωρίτερα ἢ καρτούλα!

Σοῦ ἔστειλα, Δικέφαλε Ἀετέ, τετράδια, γιὰ νὰ ταχυποδώσης τὰ τῶς πού ἔλαβες. Πραγματικῶς, στὴν πόλῃ σας τὰ Δια-

πλαστούλα εἶναι πολλὰ καὶ πρέπει, χωρὶς ἄλλο, νὰ ἱερωθῇ ἕνας Σύλλογος.

Δουλοῦδι τ' Ὁδρανέ, θὰ εἶδες, ἐλπίζω, τὴν ἐγκρίσιν καὶ θὰ ἡσυχάσῃς. Ἀλλὰ γιατί φοβήθηκες μὴ σοῦ θυμώσω; Ἦταν κανένα σπουδαῖο λάθος πού ἐπρόκεινται ψευδώνυμο πού τὸ εἶχε ἄλλῃ; δὲν μποροῦσε νὰ ἔξῃς ὅλα τὰ ψευδώνυμα! Καί-ρω πού εἶσαι τώρα καλά. Naί, τὸ ψευδώνυμο πρέπει νὰ γράφεται μὲ κόκκινο μελάνι γιὰ νὰ τὸ διακρίνῃς ἀμέσως ἀλλὰ δὲν ἐξάθηκα πάλι κι' ὁ κόσμος, ἐταν δὲν ἔχει κανεὶς τέτοιον μελάνι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἔξω νᾶγοράς...

Τὸ Ρεῖμι μὲ γράφει, ὅτι ἡ καθηγήτρια τῶν Ἑλληνικῶν τῆς εἶπε: «Γράφεις πολὺ ὥρες ἐκθέσεις». —Μὰ γιατί διαβάω Διάπλασι» τῆς λέει τὸ Ρεῖμι. —Βέβαια, τῆς ἐναλλάξῃ ἡ καθηγήτρια, ἔχει πολὺ νὰ κάνῃ γι' αὐτὸ γράφεις καὶ καλὰ στὴ Δημοτικὴ. Δὲν ἔξω ἀκόμα τί μυθιστόρημα θὰ βάλω ὑστερα ἀπὸ τὴν «Ἐδίδω». Ἰσως κι' αὐτὸ πού λές, ἂν θάνα ἔτοίμο ὡς τότε.

Ὁ Ἀδελφίμου, μετὰ τίς διακοπὰς, μοῦ γράφει: «Τώρα πάλι σχολεῖς, μαθήματα, ἀγοροῦσινῃματα... Τὸ κουδούνι πάλι χτυπᾷ, ὁ χτύπος τοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ χαρὰ ἂν εἶναι γιὰ διάλειμμα, κι' ἀνατριχίλα ἂν εἶναι γιὰ μάθημα». —Μὰ δὲν εἶναι ὥρα καὶ αὐτὴ ἡ ἀνατριχίλα τοῦ... κινδύνου;...

Χαίρω, Κονταῖτα, πού πηγαίνεις τόσο καλὰ στὰ μαθήματα καὶ πού εἶν' εὐχαριστημένοι οἱ καθηγηταὶ σου. Κι' εἶσαι στὴν Δ' τοῦ Ἐξατάξιου, ἐνὶ εἰσὶ μόνο 13 1/2 χρονῶν, πού καλὰ! Σοῦ εὐχόμαι ἐπιτυχία στὴν ἐπίδειξιν αὐτὴ πού θὰ παίξῃς πιά νο κατὰ-μαλιν μὲ τὴ φίλη σου.

Ὁ Ἀδελφίμου Γκιόλμας ἔχει διαβάσει πάμπολλα βιβλία τοῦ κ. Φαῖδωνος, ἀλλὰ τὸν θαυμάζει περισσότερο γιὰ τίς Ἐπιστολὰς του. «Τὶ ὁμορφὰ πού τίς γράφει! πόσο τερπνὲς εἶναι, πόσο διδακτικὲς! Λύνει τόσες καὶ τόσες ἀπορίες, πληροφορεῖ γιὰ τόσα ζητήματα, διδάσκει τόσα πράγματα μ' αὐτὲς!»—Τὸ ψευδώνυμο πού προτείνει, τὸ ἔχει ἄλλος.

Ἡ δ. Αἰλὰ Καρακάλου, ἂν διάβασε τὴν Ἐπιστολὴν γιὰ τὴ γιορτῇ τοῦ Βιβλίου, ἔγραψε στὸν κ. Φαῖδωνα πὼς εἶναι στὴ διάθεσιν τῆς κ. Ψημένου. Ἐλπίζω καὶ ἄλλα Διαπλαστούλα νὰ τὴν μνησθῶν. Ὁ κ. Φαῖδων ἔλαβε νὰ γράψῃ, ὅτι ὅποιος κι' ὅποιος θέλει νὰ βοηθήσῃ μπορεῖ νὰ τοῦ τὸ δηλώσῃ μ' ἕνα γραμματάκι.

Ἐλαβα, Νίκη, τίς 100 δραχμὰς καὶ σοῦ ἔστειλα ἄλλα 10 τετράδια. Πῶς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα, πὼς δὲν σάγαπῶ ὅσο ἄλλα Διαπλαστούλα καὶ καὶ βασανίζεσαι κιόλα; Ἀ, μὰ πρέπει... νὰ σὲ μαλλώσω. Δὲν ἔξῃς λοιπὸν πὼς ὅλα τὰ παιδιά μου ἐγὼ τὰγαπῶ τὸ ἴδιο; Τί, ἐπειδὴ καμμιὰ φορὰ δὲν μπορῶ, δὲν ἔχω τόπο, νὰ παντῶ σὲ ὅλα; Ἡ ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ βραβεύω ὅλα δὲς παίρνω μέρος σ' ἕνα Διαγωνισμό; Μ' αὐτὰ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν. Βγάλε λοιπὸν ἀπ' τὸ νοῦ σου τὴν ἰδέαν πού σὲ βασανίζει τόσο ἄδικα. Περιμένω τίς ἐντυπώσεις σου.

Ἡ Ἐλντα μοῦ γράφει: «Μὲ χαρὰ μοῦ ἔλαβα τὸν Ὁδρανέ καὶ τὸ Σῆμα πού μὲ τόσο καμάρι φορῶ. Μόλις τὸ εἶδαν οἱ συμ-μαθητρίδες μου, μὲ ρώτησαν τί εἶναι καὶ τοὺς εἶπα. Τότε ἔλεξαν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη: Ἄχ, πὼς ἡθελα νᾶμουν κι' ἐγὼ Διαπλαστούλα! Ὅ, πῆς, γιατί δὲν γίνονται; Μὰ οἱ περισσότερες εἶναι ἀπορες γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοὺς παίρνω καὶ ἔδοξα μὰ τὰ φύλλα σου καὶ τὰ διαβάξουν». Καλὰ κάνει, παιδί μου. Καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Ἀνώνυμη μὲ τὸ βιολάκι, ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, πού μοῦ ἔστειλες τὴ φωτογραφία σου γιὰ νὰ βρῶ ποιά εἶσαι. Καλύτερα νὰ μοῦ τὸ ἔγραψες, γιὰ νὰ βάλω τί ἔγινε κι' αὐτὴ ἢ μεταφράσῃς ἀπ' τὸ ἰταλικό. Πιχτὶ δὲν θυμῶμαι τίποτα μ' αὐτὸν τὸν τίτλο. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴν ἔλαβα, ἔξω κι' ἐγὼ; Δὲν εἶναι, βλέπεις, ἕνα καὶ δυό αὐτὰ τὰ κομμάτια, γιὰ νὰ τὰ θυμῶμαι ἀπὲξ...

Γλυκεῖα Χαραυγὴ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινε. Ἀπ' αὐτὰ πού μοῦ γράφεις, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ πετύχῃς τοὺς διαγωνισμούς τοῦ σχολείου σου, γιατί βλέπω πὼς ἔχεις καὶ θέλησιν καὶ φιλοτίμο. Γράφε μου ὅταν σ' ἀφίγῃ καὶ ἡ μελέτη.

Γεώργιος Σπ. Παπαγιαννόπουλε, ἔλαβα τὸ παραμῦθόν σου, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάνω; Εἶσαι συνδρομητῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχεις ψευδώνυμο. Καὶ γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας στέλνουν κομμάτια μόνο ὅσοι ἔχουν. Ὡστόσο τὸ διάβασα. Καλὸ εἶναι, ἀλλὰ ὅχι τόσο καλο-γραμμένο γιὰ παραμῦθον. Ἀμα πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, στείλε μου τίποτ' ἄλλο.

Ἐχω ἀκόμα ἐμπρὸς μου καὶ τὰ ἐξῆς ὥρα γράμματα: τοῦ Ἐρνάνη, πού μοῦ γράφει τίς ἀντυπίσεις τοῦ ἀπὸ τὴ Νέα Ἑστία» πού τοῦ τὴν ἔδωκε ὁ καθηγητῆς τοῦ γιὰ νὰ κάνῃ ἐκθεση ἐπάνω σ' ἕνα διήγημα—τῆς Ἀγγῆς, μ' ἕνα χερτωμένο διάλογο τῶν συμπαθητῶν τῆς, στὸ διάλειμμα, γιὰ τὰ μυθιστορημά μου—τῆς Μπουμπουλίας, πού τῆς ἀρέσουν πολὺ οἱ Εἰκόνας Παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ (κι' ἡ σημερινὴ θὰ τῆς ἀρέσῃ ἰσως περισσότερο ἀπ' ὅλες)—τοῦ Πανελλήνιου Ὁνείρου, πού τοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖο καὶ πού θὰ εἶδε βέβαια τὴ «Μπόρα» τοῦ—τοῦ Δεσφίου, πού τοῦ ἐνέκρινε τὸ ψευδώνυμο—τῆς Βασιλικῆς Γραμματικῆς, πού ἐξέτελέσα τίς παραγγέλεις τῆς καὶ τὴν εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, ἀλλὰ δὲν ἔξω νὰ τῆς πῶ γιὰ ἕνα νὸς νόμο πού μὲ ρωτᾷ—κι' ἀκόμα τοῦ Φάουστ, Μικρομέγας, Ἀνθισμένης Ἀμυδαλίας, Ρέας Σουλτίας, Κυρὰ Φροσίνης, Ἡλιοκαμένης Ἀραπίνας, Ἡλιόγεννητης, Κυρὰς τῆς Θάλασσας, Ταξάν, Σγουρόμαλλου Ἀγοριοῦ. Ἀλλὰ πού τόπος νὰ τοὺς ἀπαντήσω! Ἰσως στὸ ἐρχόμενο—καὶ πάλι νὰ ἰδοῦμε. Ὅπως δὲν ποτε ἂς μοῦ ἐξαγαράψουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Ἀντιθέσεις τοῦ Φ. Τε. Ἀντιπαιδαγωγικὸ. Τὸ θέμα τοῦ, ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι εὐχαριστήσιμος μὲ τὴν τύχην του, εἶναι βέβαια ἐκτεταλμένο, μὲ ἄλλα, ὅχι κατὰ τέτοιον τρόπο, γιατί θὰ κάνῃ ὅποιον διάθεσιν αὐτὸ τὸ κομμάτι, νὰ σκεφθῇ! «Τί τοὺς ὠφέλιμος λοιπὸν τὸν τραπεζίτη καὶ τὸν δικηγόρο, πού παιδεύτηκαν κι' ἔμαθαν γράμματα;»—Στὴν πόλῃ τῶν νεκρῶν τοῦ Κ. Ε. Μ. Πολὺ ἀπαισιοδόξο. Τοῦ ἐγκρίνω τὸ ἄλλο πού ἔχει κάποιον εὐγένεια στὸ γράψιμο καὶ πραγματικὸ αἰσθημα. —Μελέτη τοῦ Πληρωμένου Ἀετοῦ. Πολὺ ἀτελὲς καὶ προχειρογραμμένο. Ὅπως δὲν ποτε ὁ Π. Α. θὰ κάνῃ καλὰ νὰ μὴν ἀρχίξῃ τὴ μελέτη στὶς ἐνδεκά τοῦ βράδυ, γιατί ὑστερα εἶναι φυσικό νὰ νυστάξῃ καὶ νὰ τὴν κάνῃ ἀλάσκα. «Τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελᾷ», λέει ἡ παροιμία. —«Ruine enchantée» τῆς Διηγορίας. Τὸ τέταρτο τρίτοχο τελείως ἀκατάλληλο. Σκελετωμένους γίγαντας περνᾷ στὸ γόδοπο (ἡ μέρα καὶ περιδιαβάζει στὸ μαγεμένο ἀετὶμο καὶ πᾶει. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ γίγαντας, καὶ σὲ ποῖο «γόδοπο» περνᾷ; Ἐπίσης ἡ «ἀρχοντοῦλα» εἶναι λέξη φτιαστική. Γενικά πολὺ βεβαιωμένα γραμμένο. Ὁ στίχος δὲν εἶναι

διόλου στρωτός. —«Σδυσμένα δνεῖρα» τῆς Δόρας Ἀνθῆ. Ἐνα κοινό, κοινότατο γράμμα σὲ φίλη. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔχουν γίνει τώρα τῆς μέδας αὐτὰ τὰ ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς κομμάτια, μὰ ἔνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ μὴν δημοσιεύονται παρὰ μόνο τὰ πολὺ καλά. —«Ἀν-Βασιλῆς» τῆς Φιλομήλας. Ἐχασε, δυστυχῶς, τὴν ἐπικαιρότητά του. Τὸ θέμα δὲν εἶναι κακὸ κι' ἄς τὸ φυλάξῃ ἡ Φ. γιὰ νὰ τὸ ξανα-στῇ τὸ χρόνιον κάπως περισσότερο χτενισμένο—ἐκτός ἂν γράψῃ τίποτε καλότερο. —«Παραμὸν Χριστουγέννων» τῆς Ζερμαίν. Πιὸ παρακάτω ἀκόμη. Ἄν θέλετε, τὰ ἐπικαίρα κομμάτια σας γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. —Χριστουγεννιάτικα, πασχαλινὰ, κτλ. —νὰ δημοσιεύονται ἐγκαίρως, πρέπει νὰ τὰ στέλνεται ἀρκετὲς ἐβδομάδες πρίν. Αὐτὸ νὰ τὸ λάβετε ὅπ' ὅψις σας. —«Ὁ θάνατος τοῦ Ρολλάνδου» τῆς Μπέλλας Κούκλας. Ἐμμετρη μετάφρασις ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο γαλλικό! Μεγάλο τὸ κομμάτι τῆς Μ. Κ., πού καταπιεστικὴ μὲ μιὰ τόσο δύσκολη ἐργασία. Δὲν τὰ κα ἀφῆρε βέβαια, καὶ γι' αὐτὸ καλὸ τέρα εἶναι ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τ' ἀπλούστερα. Ὅπως δὲν ποτε εἶναι ἀξέπαινη. —«Εἶχε τύχη» τῆς Ἀρετούσας. Γραμμένο κι' ἀπ' τίς δυὸ μεριεὲς τῆς κόλλας καὶ ἐπομένως κατ' ἀρχὴν ἀπορρίψιμο. Εἶναι ὁμως καὶ πολὺ κοινό. —«Τὸ φάντασμα» τῆς Ἰδίας. Κι' αὐτὸ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο. Ἄν ἦταν λίγο πὺρ ζωηρά, πὺρ ζωντανὰ γραμμένο, θὰ περνοῦσε. —«Γρινιάρης» τοῦ Φιδόρο τοῦ Δεβάντε. Δὲν δικαιολογεῖ ἀρκετὰ τὸν τίτλο τοῦ καὶ δὲν δείχνει καὶ πολὺ σε-βασμὸ γιὰ τοὺς μεγάλους. Ἄν οἱ μεγάλοι μαλῶνουν τὰ παιδιά γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο, δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ γρηκνία, ἀλλὰ γιὰ τὸ καλὸ τους. —«Ἀγρόπνια» τῆς Τιτίνας. Κι' αὐτὸ χριστουγεννιάτικο πού ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά του. Ἄς ξανα-σταλῇ... τοῦ χρόνου καὶ βλεπούμε. —Θὰ ἐξακολουθῶ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

</

(εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλληλογραφία θὰ ζητή-
σῃς μὲ Μ. Ἀγγελία) **Ἀῶραν τοῦ Εὐξεί-
νου** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γὰρ τὸ ξεσπά-
θωμα καὶ γὰρ τὸ καλὸ γράμμα) **Κόρην**
τῶν Ἀνθέων (πολὺ καλὸ! περιμένω καὶ
τὸ διηγηματάκι) **Χλωμὴν Νεραϊδαν** (ἐ-
στειλὰ! μορφεῖς) **Τάσσαν Δουζην** (αὐτό,
εἶδες, σοὺ ἐνέκριν' εὐχαριστῶ πολὺ)
Ἀγνήν Παύλου (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ τὸ
ξεσπάθωμα) **Ἀρετοῦσαν** (ἐλαβ' εὐχα-
ριστῶ) **Ρόδην Οὐράνην** (ἐστειλὰ 9 Τε-
τράδια) **Μίκυ-Μάου** (εὐχαριστῶ πολὺ
γὰρ τὸ ξεσπάθωμα· χαίρετ' εἰς τὴν νέα μου
φίλη) **Χλόην** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολ-
λὸν γὰρ τὸ ξεσπάθωμα· τί καλὰ!) **Δόναν**
Κλάραν (δὲν πειράζει· βραβεῖον ἐστειλὰ·
τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ)
Βασίλισσαν τῆς Νυκτὸς (εὐχαριστῶ γὰρ
δὸν) **Χλόην Βλάστη** (χαίρω πολὺ γὰρ
τὴ γνωριμία· ἐλπίζω νὰ μοὺ γράψῃς συ-
χνά) **Εὐθύμιον Β. Τσιγγούνην** (ἐστει-
λὰ) **Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ** (ἐστειλὰ)
Μανόλιαν (ἐστειλὰ Ὀδηγὸ καὶ τρεῖς δε-
σμίδες χαρτὶ Λύσεων) **Αὐγούλαν** (ἂ, ὅχι!
νὰ μοὺ γράψῃς ὅσα θέλεις) **Μονάκριβην**
(χαρτὶ Λύσεων ἐστειλὰ καὶ ἡ ἔγκριστις
ἔγινε) **Χανιωτοπούλαν** (αὐτὸ χαίρω πολ-
λὸν γράφει μου) **Σειμίραμιν** (ὅχι, ἐκεῖ
δὲν ἔχω κινῆνα) **Δαγὸν Νο 7** (ἐλαβ'·
«ὕλ» ποὺ βγαίνει ἡ θεά; τότε δὲν θὰ
βρῆκασι σωστά τὴν πρώτη λέξη, γιὰτὶ λά-
θος δὲν ὑπάρχει) **Βολιώτικο Ναυτάκι**
(τὸ ἐνέκριν' ἀλλὰ μὴ λές «μετὰ τῶν Χρι-
στογέννων» — «μετὰ τὰ Χριστούγεννα»
πρέπει) **Χαρουγὴν** (ἂ, ναί! εἶναι πολὺ
καλὰ κορίτσια καὶ τὰ δυό) **Μαγεμένο**
Δοξάρι (ἐστειλὰ δυὸ δεσμίδες χαρτὶ Λύ-
σεων) **Βασίλισσαν τοῦ Αἰθέρου** (χαίρω
ποὺ σοὺ ἀρέσουν τόσο τὰ ἐφτερινά· τὰ ἐ-
λαβ' ὅλα καὶ εὐχαριστῶ· ἔχεις τέτοιες
φωτογραφίες; μορφεῖς νὰ μοὺ τίς στείλῃς
καὶ ταχυδρομικῶς) **Παρήγορον Ἀγγελον**
(τὸ ἐλαβ' καὶ θὰ σοὺ πῶ μὲ τὴ σειρά
του· Αἰνίγματα ὅχι ἀκόμη, ὅταν ἰδῇς σχε-
τικὴ προκήρυξη) **Κεφαλλονίτην** (ἐστει-
λὰ· σὲ τὸν κ. Φαίδωνα διεδίδασκα καὶ εὐχα-
ριστῶ θερμῶς) **Σεληνόφως, Χωρὶς Φτε-
ρὰ** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβ' μετὰ τὴν
20 'Ιανουαρίου, θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 25του Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέ-
χρι τῆς 30 Μαρτίου.

105. Δεξιόγραφος

Μιά πρόθεσις, μιὰ ὄρησις
Κι' ἓνα φωνῆεν φτάνουν
Πόλη ἀρχαία περιφημὴν
Χριστιανικὴ νὰ κάνουν.

Ἀδωνις

106. Συλλαβόγραφος

Μιά νότα μουσικὴ
Μαζί μ' ἓνα νησάκι
Θὰ βοῆς στὴν Ὀπτικὴ
Μὰ θὰ σκεφθῇς λιγάκι

Ἀθηναῖα

107. Ἀναγραμματισμός

Κράτος μισοβαρβαρικόν
Τὸ ἀναγραμματίζω
Κι' ὄνομα τρυφερό, γλυκὸ,
Ξεχωριστὸ στὰ τόσα,
Καὶ στὴς καρδιάς τὴ γλῶσσα,
Μ' ἀγάπη σχηματίζω.

Νάρκισσος

108. Αἶνιγμα

Ὡ, πῶς μισῶ τὸ ἀρσενικόν!
Ἐπρόδωσ' ἓνα ἀπόρρητο,
Ἡρωϊκὸ χωρὶς...

Μὰ τὸ οὐδέτερο ἀγαπῶ:
Εἶναι ψηλόν, κατάφυτο
Τοῦ τόπου μας βουνόν.

Νέλλη

109. Δικτυωτὸν

* * * * * = Τिताν.
* * * * *
* * * * * = Ποταμὸς Ἀσίας.
* * * * *
* * * * * = Ἐπιστήμη, μάθημα
* * * * *
* * * * * = Ρῆμα κοινόν.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἑρνάνης

110. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἱστορικὸς ποταμὸς
2 3 4 5 8 = Στάζει
3 5 3 6 7 8 = Κριτὴς
4 5 4 7 8 = Ἀρχ. βασιλεὺς
5 2 3 4 = Ὁροπέδιον
6 3 2 5 3 = Ἀρχαία χώρα
7 2 4 5 8 = Πτηνόν
8 3 2 7 8 = Ποταμὸς

Ἡλιογέννητη

111. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν
ἀπὸ ἓν κοινὸν γράμμα (τὸ πτερωτὸν)
τὸ ὁποῖον ἀπατᾷ τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν πρῶ-
την, δευτέραν εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον
εἰς τὴν τρίτην καὶ καθέξῃς:

Θηρίον—Χρονικὴ μονάς — Θαλασσι-
νὸν—Ἡρὼς παραβολῆς τοῦ Εὐαγγελίου
—Πρωῖνόν γεῦμα.

Γκαργκόλη

112. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστιχίδος

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ
τύπου

* - * * * - * * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Ἀπόστολος· 2, Εὐαγγελιστής· 3,
Κυνικὸς Φιλόσοφος· 4, Ποταμὸς τῆς
Ἀφρικῆς· 5, Ἀρχαῖος θεός· 6, Ποτα-
μὸς τῆς Εὐρώπης· 7, Μυθολογικὸν ὄν·
8, Κερασφόρον· 9, Ὀμηρικὴ βασιλόπαις.
Αἵματαβαμμένη Δεξ·

113-117. Ὁμοιόμορφα Ἑλλειπο-

σύμφωνα

1. Α * * Α = Ἀγώνισμα.
2. Α * * Α = Δύο μέλη.
3. Α * * Α = Πόλις
4. Α * * Α = Μουσικὸν ὄργανον
5. Α * * Α = Ὑγρὸν

Ντίνος Αὐγερίτης

118. Γρίφος

ο ο ε ε Τὰ σά
ο κλεῖσε κλε οἶν, ἄς.
ο ο ε ε Περσεύς

Α Υ Ξ Ε Ι Ζ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46

619. Μενεξές (μέν, ἐξ, ἐς.) — 620. Θῶς-
φῶς. — 621. Ἀλκή ἀλκή. — 622. Φάκε-
λος—κέφαλος. 623.—

Α Υ Ξ Ε Ι Ζ
Α Υ Ξ Ε Ι Ζ
Α Λ Κ Α Ι Ο Σ
Π Α Ρ
Σ Α Ι
Α Ξ Α
624. ΚΑΡΑΙΤΣΑ (Ἀρχα-
δία, ραδίσι, Δανία, Ἰοίσι.
Τάρας, Σάις). — 625. 629.
Διὰ τοῦ ΜΗΝ: λιμὴν, μὴ-
νυσις, ποιμήν, Μηνᾶς, μὴ-
νις. — 630. Πίσις, Ἑλπίς,
Ἀγάπη. — 631. Ὁ Φειδίας ἦτο μέγας
γλύπτης (ο φῖ δι' ας, ιτ ὁμέγα, σγλιπτ.
εἰς.) — 632—634. 1. Maupassant (μὸι,
pas, cent.) 2. Dandel (dot dé.) 3.
Chancel (sans, sel.) — 635. Attendez-
moi sous l'orme.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AB'—100]

Ἀγαπητὰ Διαπλάσους, ἀλληλογρα-
φοῦμε; Γράψτε Ἰορδάνην Ζαχμάνι-
δην, Τρικουπὴ 8, Βόλον.

Σγουρόμαλλο Ἀγόρι

[AB'—101]

Ἀναλλάσσω Μ. Μυστικὰ· ἀλληλογρα-
φῶ μὲ δλους-ες. Γράψτε: Ραῦμόνδον,
Τ. Κ. 265, Λευκωσίαν Κύπρου.

Ραῦμόνδος

[AB'—102]

Ἀναλλάσσω Μ. Μυστικὰ· ἀλληλογρα-
φῶ μὲ δλους-ες. Γράψτε: Νηρέα,
Τ. Κ. 265, Λευκωσίαν Κύπρου.

Νηρεὺς

[AB'—103]

Κατεβαίνει στὸ Δημοψήφισμα τὸ ὠραιό-
τατο ψευδώνυμο:

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΑΙΘΕΡΟΣ.

[AB'—104]

Κατεπείγοντα τηλεγραφήματα ἐκ Κερ-
κύρας ἀγγέλλουν τὴν σύλληψιν καὶ
ἐπαπαφορὰν εἰς τὸ θεραπευτήριον τοῦ θρα-
κευσιαντοῦ ἀρχιτροπικοῦ Βαρώων ντὲ
Τροισκαταράτ.

Ταρεζάν—Νοστράδαμος—Δόγκριν

[AB'—105]

Ἀλληλογραφοῦμε, ἀναλλάσσομε Μ.
Μυστικὰ, κάρτες. Ἑρνάνην, Δικηγορί-
να, Κυρὰ τῆς Ὁθάσσας, Μικρομέγαλη,
Πάνθεια Ἀβραδάτου, Ἀγνούλα, Χρυσόει-
ρο, Γκαργκόλη, Πολυλογοῦ καὶ Ἡρῶ (ποὺ
εἶμαι ἡ Α. Δ.) νὰ περιμένωμε; Εἰρήνην Δρό-
σου, Τσαγκαράδες.

Χωρὶς Φτερὰ—Χαλιμὰ

[AB'—106]

Ἀναλλάσσω γραμματόσημα. Ἰδὼ ξέ-
να ἢ Ἑλληνικὰ ἀντὶ μόνον Ἑλληνι-
κῶν. Ἀπαντῶ καὶ ἀποστέλλω ἀμείψως.
Γράψτε: Παναγιώτην Ἀνδρικόπουλον,
Σαχτούρη 41, Πάτρας.

[AB'—107]

Παρόραμα: (AB'—78) προστεθῇ Ἀθῆ-
ναι. Φάουστ, Ἀτρόμητη Κυπριοπού-
λα, Δικέφαλε Ἀετὲ, Κυρὰ Φροσύνη, Νί-
κη, Ἰβόννη, ἐὰν δὲν λάβατε τετραδιάκι,
γράψτε πρώτοι.

Ἀρμονία

Ἐποψηφία Δημοψηφίσματος

[AB'—108]

Ἀγνή μου, χίλια εὐχαριστῶ γὰρ τίς εὐ-
χούλες σου.

Χρυσάνθεμο

[AB'—109]

ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Τὴν περασμένην Κυριακὴν, 24 'Ιανουα-
ρίου, ἐγίνε ἡ κλήρωσις τοῦ λαχείου
μας καὶ κέρδισαν οἱ κάτωθι λαχοί:

1ος Νο 148 Μηχανὴ Kodak.
2ος Νο 214 Μετανοδοχείον Γραφείου
3ος Νο 278 Τόμος Διαπλάσεως.
4ος Νο 79 Βιβλίον Βέρν.
5ος Νο 76 Βιβλίον Εὐανοπούλου.
Οἱ λαχοὶ: 391, 149, 273, 487, 158,
241, 123, 396, 457, 101, 395, 452, 418,
143, 102, ἐκέρδισαν διάφορα βιβλία καὶ
bibiels.

Εὐχαριστοῦμεν δλους καὶ ζητώντας συγ-
γνώμη γὰρ τὴν ἀργοπορίαν μας, περιμένου-
με τὰς διευθύνσεις τῶν τυχερῶν.

[AB'—110]

Ψηφίζοντας Ἑλλάδας Ἀγκυλιά, Με-
γάλη Ἰδέα, ψηφίζετε ὅχι μόνον ὁ-
ραιότητα ἀλλὰ καὶ ΙΔΑΝΙΚΟΝ.

Δόγκριν—Νοστράδαμος

[AB'—111]

Ψηφίσατε φανταστικὰ τὸ ὑπέρροχον ψευ-
δώνυμον: ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΑΕΤΟΣ